

ÅRGÅNG 126 ■ NUMMER 3 ■ JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ MARS 2002

LIAHONA

LIAHONA

PÅ OMSLAGET

Framsidan: Abraham på Mamres slätter, av Harry Anderson. Baksidan: Abrahams offer, av Jerry Harston. Se "Offerlagen", s 10.

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET

Barn överallt har minst en gemensam vän — deras Frälsare, Jesus Kristus. Se "Nya vänner", s 12.

ARTIKLAR

- 2 BUDSKAP FRÅN FÖRSTA PRESIDENTSKAPET: GEMENSKAP MED DEN HELIGE ANDEN PRESIDENT JAMES E FAUST
- 8 DEN LEVANDE PROFETENS ORD
- 10 OFFERLAGEN ÄLDSTE M RUSSELL BALLARD
- 25 BESÖKSLÄRARNAS BUDSKAP: STÄRK DITT VITNESBÖRD OM JESUS KRISTUS GENOM SKRIFTSTUDIER
- 28 KRAFT ATT KÄMPA ÄLDSTE L LIONEL KENDRICK
- 36 SISTA DAGARS HELIGA BERÄTTAR: REDO FÖR HANS HÄRLIGHET
TRONS KRAFT MARIBEL HERRERA CHACÓN
RODDARLAGET HUMBERTO EITI KAWAI
MIN LÅNGA KLÄTTRING HEM MAVIS GRACE JONES
"JAG HAR HITTAT DEM!" MADELEINE KURTZ
- 48 HUR MAN ANVÄNDER LIAHONA MARS 2002

UNGDOMSSIDORNA

- 21 ÄNTLIGEN KUNDE JAG FÖRLÅTA MIN BROR DIOSAFLOR TEMBLOR
- 22 LIAHONA-KLASSIKER: VINBÄRSBUSKEN ÄLDSTE HUGH B BROWN
- 26 STANNA KVAR PÅ TÅGET ÄLDSTE GLENN L PACE
- 42 RAD PÅ RAD: TRO PÅ JESUS KRISTUS
- 44 TA NÄSTA STEG JANE FORSGREN

LILLA STJÄRNAN

- 2 VÅRA PROFETER OCH APOSTLAR TALAR TILL OSS: VÖRDNAD
ÄLDSTE L TOM PERRY
- 4 EN VISKNING I MITT HJÄRTA WILLARD ROSANDER OCH ALISA MCBRIDE
- 7 BERÄTTELSE UR NYA TESTAMENTET: JESUS BERÄTTAR TRE LIKNELSER:
DET FÖRLORADE FÅRET, DET BORTTAPPADE MYNTET
- 12 NYA VÄNNER
- 14 SAMLINGSSTUNDEN: ETT GUDS HUS VICKI F MATSUMORI
- 16 "SÅDANA SOM JAG ÄR" ÄLDSTE SPENCER J CONDIE

Första presidentskapet:

Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum:

Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight,
Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks,
M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott,
Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Redaktör: Dennis B Neuenschwander

Rådgivande: J Kent Jolley, W Rolfe Kerr, Stephen A West

Studiekursavdelning:

Verkställande direktör: Ronald L Knighton

Redaktionschef: Richard M Romney

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktion:

Chefredaktör: Marvin K Gardner

Assisterande chefredaktör: Jenifer Greenwood

Redaktör: Roger Terry

Redaktionsassistent: Susan Barrett

Tidskriftsassistent: Collette Nebeker Aune

Layoutavdelning:

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Seniordesigner: Sharrt Cook

Designer: Thomas S Child, Randall J Pixton

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktion: Reginald J Christensen, Denise Kirby,

Kelli Pratt, Rolland F Sparks, Kari A Todd,

Claudia E Warner

Digital Prepress: Jeff Martin

Prenumerationsavdelning:

Prenumerationsansvarig: Kay W Briggs

Distributionschef: Kris T Christensen

Liahonas Sverigeredaktion:

Redaktör: Claes-Göran Edlund

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

Ansvarig utgivare för Kyrkanytt: Ulf Arne Girhammar

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 07 26

Prenumeration eller ändring av adress sker genom
din enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg
Sweden Service Center, Uhländagatan 24, 412 80
Göteborg. Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29.
Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 och
betalas till pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona,
Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150-3223, USA; eller e-mail till
CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder
"kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska,
armeniska, bulgariska, cebuano, danska, engelska,
estniska, fiji, finska, franska, haitiska, hiligaynon,
holländska, ilocano, indonesiska, isländska, italienska,
japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribatiska, koreanska,
kroatiska, lettiska, litauiska, malagasy, marshallesiska,
mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska,
ryska, samoanska, slovenska, spanska, svenska, tagalog,
tahitiska, tamil, telugu, thailändska, tjeckiska, tonga,
tyska, ukrainska, ungerska och vietnamesiska. (Hur ofta
den utkommer varierar för olika språk.)

© 2002 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.
Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:

March 2002 Vol. 126 No. 3. LIAHONA
(USPS 311-480) Swedish (ISSN 1522-9246) is
published monthly by The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$15.50 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional
mailing offices. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old
and new address must be included. Send USA and
Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line:
1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,
MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

BREV TILL REDAKTIONEN

**UPPSKATTAR ARTIKELN OM
TIONDEAVRÄKNINGEN**

Jag döptes som medlem i kyrkan 1986
och sedan dess har *A Liahona* (portugisiska)
 varit en del av mitt liv. Den har hjälpt
 mig i de stunder jag känt mig andligt svag.
 Jag har kunnat erfara dess kraft i missions-
 arbetet, under besöken som hemlärare och
 tillsammans med mina vänner som ännu
 inte haft möjlighet att få kunskap om det
 sanna evangeliet.

Jag är särskilt tacksam för artikeln
 "Tiondeavräckningens betydelse" i decem-
 bernet 2000. Den artikeln har hjälpt
 mig att hålla lyckade tiondeavräkningsin-
 tervjuer i mitt kall som biskop.

Amarildo Martins,
Parque Dorotéia församling,
Diadema stav i Brasilien

VÅR HIMMELSKE FADER BESVARAR BÖNER

Efter att ha läst *Liahona* (ukrainska)
 kände jag den Helige Anden så starkt att
 jag ville bära mitt vittnesbörd. Ibland ver-
 kar det som om mina andliga prövningar är
 oöverstigliga. Jag är enda medlemmen i kyr-
 kan i min familj, och mina vänner tycker in-
 te om kyrkan och dess normer. Tyvärr har
 jag inte lyckats förändra deras uppfattning.

Jag vet att många människor är i samma
 situation som jag. Men jag vet också att vår
 himmelske Fader älskar oss allesammans

och vill att vi ska vara starka. När jag kän-
 ner mig missmodig, tänker jag på hur
 mycket min himmelske Fader har välsignat
 mig. Han hör alltid mina böner och hjälper
 mig alltid, ibland genom vänner och släk-
 tingar, ibland genom *Liahona*. Det finns
 många underbara vittnesbörd och berättel-
 ser i denna tidning. När jag läser den växer
 mitt vittnesbörd.

Jelena Sivopljas,
Tjernihivs centrala gren,
Ukrainamissionen Kiev

TIDNINGEN GÖR UNDERVERK

Er tidning gör verkligen underverk i
 mitt hem. Varje gång jag tar med mig en ny
 Liahona (ryska) hem, försvinner den! Nä-
 sta dag säger min far, som inte är medlem i
 kyrkan, att han har tagit med sig den till ar-
 betet och har läst allt i den och tycker
 mycket om den. Eller säger min mor, som
 inte heller är medlem, att hon läst den he-
 la förmiddagen utan att kunna sluta. Hon
 blev speciellt intresserad av artikeln
 "Japan: Växande ljus i Östern" i marsnum-
 ret 2001. Jag tackar er för detta underverk.
 Det ger mig kraft att fortsätta arbeta med
 min familj.

Marija Konovalova,
Kurgans centrala gren,
Rysslandmissionen Jekaterinburg

**Personlig uppenbarelse
kommer som ett
vittnesbörd om det som är
sant och som vägledning
i andliga och timliga ting.
De sista dagars heliga
vet att Andens maningar
kan erhållas i livets alla
skeden, även i vardagliga,
återkommande beslut.**

GEMENSKAP MED DEN HELIGE ANDEN

President James E Faust

andre rådgivare i första presidentskapet

Vid en presskonferens för några år sedan ställdes president Gordon B Hinckley inför frågan: "Vilket är det största problemet som er kyrka står inför i dag?" Han svarade att det är den snabba tillväxten.

Det har gått mer än 170 år sedan Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga organiserades. Varför fortsätter denna kyrka blomstra och växa så dramatiskt? Vad skiljer den från andra kyrkor? Som svar på frågan kan vi säga att det finns flera kännetecknande faktorer som är speciella för vår tro. Dessa omfattar organisationen i sig själv med profeter och apostlar, som Paulus sade utgjorde grunden i kyrkan (se Ef 2:20), de sjuttios olika kvorum, den stora gruppen lekmannaledare inom prästadömet, missionärsverksamheten, välfärdsprogrammet, templen, satsningen på släktforskning och många andra utmärkande drag.

Det finns emellertid ett annat skäl till vår tillväxt som överskuggar alla andra. Följande har noterats om ett samtal 1839 mellan profeten Joseph Smith och Martin

Van Buren, Förenta staternas dåvarande president: "I vårt samtal med presidenten frågade han oss vari vår religion skilde sig från andra religioner vid den tiden. Broder Joseph svarade att vi skilde oss i fråga om dopsättet och den Helige Andens gåva genom handpåläggning. Vi betraktade allt annat som underordnat den Helige Andens gåva" (*History of the Church*, 4:42).

Ett av skälen till att profeten kunde ge ett så inspirerat svar är att rätten att åtnjuta den Helige Andens underbara gåvor förlänas varje medlem av denna kyrka strax efter dopet. Detta är en uppfyllelse av Frälsarens löfte: "Och jag skall be Fadern, och han skall ge er en annan Hjälpare, som alltid skall vara hos er" (Joh 14:16).

UPPLYSNING OCH INSIKT

Denna mäktiga gåva berättigar kyrkans ledare och alla dess värdiga medlemmar att åtnjuta den Helige Andens gåvor och gemenskap. Den Helige Anden är en medlem av gudomen och hans uppgift är att inspirera, uppenbara och undervisa om allt. Följden av denna gåva är att alltsedan denna kyrka organiserades har dess ledare och medlemmar åtnjutit, och åtnjuter fortfarande, fortlöpande uppenbarelse och inspiration som leder dem till det som är rätt och gott. Inspiration och uppenbarelse är så vanligt förekommande, så allmänna, så universella bland denna kyrkas ledare och trofasta medlemmar att det finns en stark andlig grund till det som görs.

Detta finner vi i kyrkans församlingar, stora som små.

Vad är det som gör att denna kyrka tillväxer och blomstrar? Den gör det tack vare gudomlig vägledning till ledarna och medlemmarna. Detta började i vår tid då Gud Fadern och Jesus Kristus visade sig för Joseph Smith tidigt på våren 1820. Vi förkunnar emellertid att Guds inspiration inte är begränsad till denna kyrkas medlemmar. Första presidentskapet har förklarat: "Världens stora religiösa ledare, som Muhammed, Kon-fu-tse och reformatörerna, liksom filosofer som Sokrates, Platon och andra, mottog en del av Guds ljus. Etiska sanningar gavs till dem av Gud för att upplysa hela nationer och ge en högre nivå av insikt till enskilda ... Vi tror att Gud har gett och kommer att ge alla människor tillräcklig kunskap för att hjälpa dem på deras väg till evig frälsning" ("Statement of the First Presidency regarding God's Love for All Mankind", 15 februari 1978).

Vi förkunnar emellertid högtidligt att vi vet att frälsning i den tillkommande världen är beroende av att vi tar emot Jesu Kristi evangelium så som det förkunnas av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. En faktor då det gäller frälsning är personlig uppenbarelse. Joseph Smith sade: "Ingen människa kan motta den Helige Anden utan att motta uppenbarelse. Den Helige Anden är en uppenbarare" (*History of the Church*, 6:58).

PERSONLIG UPPENBARELSE

Sista dagars heliga som tagit emot den Helige Andens gåva genom handpåläggning har rätt till personlig inspiration både när det gäller små händelser i livet och då de ställs inför livets prövningar. Om vi är värdiga har vi rätt att motta inspiration för oss själva, föräldrar för sina barn och kyrkans medlemmar i sina kallelser. Men rätten till uppenbarelse för andra ligger utanför vårt förvaltarskap.

David, Isaïs yngste son, en enkel herdepojke, anmälde sig frivilligt att kämpa mot jätten Goliat. David och hela Israels här förösläpades av denne väldige jättes föröd-

mjukande ord, men David visste att inspirationen hade fört honom dit för att rädda Israel. Kung Saul var så imponerad av denne unge pojkes tro och beslutsamhet att han utsåg David att kämpa mot Goliat. Goliat hånade Davids ungdom och brist på utrustning. David sade att han kom i härskarornas Herres namn, han som är Israels härskare Gud, och att alla skulle få se att Herren inte frälser med svärd och spjut, ty "striden är HERRENS" (1 Sam 17:47). Sedan kastade David en sten med sin slunga med sådan kraft och träffsäkerhet, att stenen trängde djupt in i pannan på Goliat. Goliat föll döende till marken och filisteerna flydde i fruktan.

Vad har hänt med Davids levande Gud? Det är en kränkning av det sunda förnuftet att antyda att Gud, som talade så öppet till Gamla testamentets profeter, som Abraham, Moses, Jesaja och andra, nu står stum och tyst utan att meddela sig med någon.

Vi kan fråga oss: Älskar Gud oss mindre än dem som leddes av de forna profeterna? Har vi mindre behov av hans ledning och undervisning? Förnuftet säger att det inte kan vara så. Bryr han sig inte om oss? Har han tappat rösten? Har han tagit permanent semester? Sover han? Orimligheten i dessa antaganden är uppenbar.

Då Frälsaren undervisade i synagogan i Kapernaum förkunnade han sin gudomlighet med all tydlighet. Aposteln Johannes säger:

"Efter detta drog sig många av hans lärjungar tillbaka, så att de inte längre följde honom.

Jesus sade därför till de tolv: 'Inte vill väl också ni gå bort?'

Simon Petrus svarade honom: 'Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord,

och vi tror och förstår att du är Guds Helige'" (Joh 6:66–69).

Vi förkunnar och vittnar om att det vittnesbörd om Kristi gudomlighet som Petrus mottog också är vår heliga kunskap.

Är det som gör att denna kyrka tillväxer och blomstrar? Den gör det tack vare gudomlig vägledning till ledarna och medlemmarna. Detta började i vår tid då Gud Fadern och Jesus Kristus visade sig för Joseph Smith tidigt på våren 1820.

Personlig uppenbarelse kommer som ett vittnesbörd om det som är sant och som vägledning i andliga och timliga ting. Medlemmarna i kyrkan vet att Andens maningar kan erhållas i livets alla skeden, även i vardagliga, återkommande beslut. Hur skulle någon kunna tänka sig att fatta sådana viktiga beslut som 'vem ska bli min livskamrat?', 'vilket arbete ska jag välja?', 'var ska jag bo?', 'hur ska jag leva?' utan att söka inspiration från den Allsmäktige?

Många trofasta medlemmar har varnats för farliga och livshotande situationer av Anden. En som blivit varnad var president Wilford Woodruff. Han berättade:

"Då jag kom tillbaka till Winter Quarters efter pionjærernas färd [1847] sade president [Brigham] Young till mig: 'Broder Woodruff, jag vill att du ska ta din hustru och dina barn och bege dig till Boston och stanna där tills du kan samla alla Guds heliga i New England och Kanada och sända dem upp till Sion.'

Jag gjorde som han bad mig. Det tog mig två år att

samla ihop alla, och jag ledde själv den sista gruppen (det fanns omkring hundra grupper). Vi anlände till Pittsburgh en dag vid solnedgången. Vi ville inte stanna där, så jag sökte upp den första ångare som skulle avgå. Jag träffade kaptenen och reserverade plats för oss på hans ångare. Jag hade just gjort det då Anden sade till mig, mycket tydligt: 'Gå inte ombord på den ångaren, inte heller ditt sällskap.' Jag sökte naturligtvis upp kaptenen och berättade för honom att jag beslutat att vänta.

Nå, båten avgick och hade bara hunnit åtta kilometer nerför floden då den fattade eld och trehundra personer brändes till döds eller drunknade. Om jag inte hade lytt Anden utan gått ombord på den ångaren med resten av sällskapet, kan ni tänka er vad följden hade blivit" (*The Discourses of Wilford Woodruff*, sammanställd av G Homer Durham [1946], s 294–295).

HUR MAN TAR EMOT UPPENBARELSE

Det finns vissa nödvändiga regler vi måste följa för att vara mottagliga för uppenbarelse och inspiration. Dessa är bland annat 1) att ärligt och uppriktigt försöka hålla Guds bud, 2) att vara andligt stämd som mottagare av gudomliga budskap, 3) att fråga i ödmjuk, innerlig bön och 4) att söka svar med orubblig tro.

FOTOILLUSTRATION / DEREK ISRAELSEN

Jag vittnar om att inspiration kan vara en källa till varje enskild persons hopp, ledning och styrka. Den är en av livets storslagna skatter. Den ger oss bland annat en gränslös kunskap om Gud.

Hur verkar uppenbarelse och inspiration? Varje människa har en inbyggd "mottagare" som då den är finstämd kan ta emot gudomliga meddelanden. Elihu sade till Job: "Men det beror på anden i människan, den Allsmäktiges livsfläkt ger henne förstånd" (Job 32:8). Vid behov är det möjligt att liksom Nephi bli helt ledd av Anden eftersom han "ej [visste] på förhand" vad han skulle göra (se 1 Nephi 4:6).

Hur kan vi ta emot inspiration? Enos förklarade: "Medan jag sålunda kämpade i anden, se, då kom Herrens röst åter till mig i mitt inre" (Enos 1:10). Inspiration kommer inte nödvändigtvis som en hörbar röst. Uppenbarelsens ande kommer som gudomlig bekräftelse. "Jag vill förkunna det för ditt förstånd och hjärta genom den Helige Anden, vilken skall komma över dig och som skall bo i ditt hjärta" (L&F 8:2).

Hur hörde tisbiten Elia Herrens röst? Det var inte "en stor stark storm, som ryckte loss berg och bröt sönder klippor", inte heller "efter stormen ... en jordbävning" och inte heller "efter jordbävningen ... en

Sista dagars heliga som tagit emot den Helige Andens gåva genom handpåläggning har rätt till personlig inspiration i både små händelser i livet och då de ställs inför livets prövningar.

eld". Det var "ljudet av en svag susning" (se 1 Kung 19:11–12).

Andens inre röst har förmågan att viska och tränga igenom allt (se L&F 85:6). Av skrifterna lär vi att "det icke var en tordönsröst, ej heller rösten av ett stort larmande buller utan en stilla röst, fullkomligt mild, som om det hade varit en viskning, vilken dock trängde in till människans innersta" (Hel 5:30).

Sålunda ger Herren genom uppenbarelse inspiration till människans sinne som om en röst talade. Som medlem av de tolv apostlarnas kворum bar äldste Harold B Lee (1899–1973) följande vittnesbörd: "Jag har ett troende hjärta tack vare ett enkelt vittnesbörd som kom då jag var barn. Jag var kanske omkring tio, elva år gammal. Jag var tillsammans med min far ute på en gård ett stycke från vårt hem. Jag försökte hålla mig sysselsatt tills min far var redo att gå hem. På andra sidan staketet fanns några fallfärdiga skjul som drog till sig en nyfiken, äventyrslysten pojke som jag. Då jag började klättra över

staketet hörde jag en röst, lika tydligt som ni hör min röst, säga mitt namn och — 'gå inte dit!'. Jag vände mig om för att se om det var far som talade till mig, men han var långt borta på andra sidan fältet. Det fanns ingen annan inom synhåll. Jag insåg då, som barn, att det fanns personer som jag inte kunde se, och att jag hade hört en röst. Och när jag hör och läser Joseph Smiths berättelser, vet även jag vad det innebär att höra en röst, för jag har hört någon tala som jag inte kunde se" (*Divine Revelation*, Brigham Young University Speeches of the Year [15 oktober 1952], s 5).

UPPENBARELSE I KYRKAN I DAG

Även om varje trofast medlem i kyrkan har rätt att få personlig uppenbarelse, finns det endast en man på jorden som får uppenbarelse för hela kyrkan. President Wilford Woodruff (1807–1898) sade: "Guds kyrka skulle inte kunna existera i tjugofyra timmar utan uppenbarelse" (*Discourses of Wilford Woodruff*, s 61).

En medlem skrev: "Varje dag kommer män och kvinnor genom uppenbarelse till insikt om den grundläggande sanningen att Gud återupprättat sitt evangelium och sin kyrka.

Varje dag leds kyrkans ledare genom uppenbarelse att förvalta kyrkans angelägenheter, allmänna och lokala, överallt i världen.

Varje dag manas de sista dagars heligas missionärer av uppenbarelsens ande att bära vittne, att veta vad de ska säga, att veta vad de ska göra och att undervisa genom uppenbarelsens ande.

Varje dag förklaras Herrens sinne och vilja så som den uppenbaras i kyrkans standardverk för de sista dagars heligas sinnen genom uppenbarelsens ande.

Varje dag växer tron i de trofastas hjärtan genom bevis på uppenbarelse i deras liv — i beslut som gäller äktenskap, yrke, hem, affärer, lektionsförberedelser, varningssignaler — ja, faktiskt i alla livets skeden.

Varje sista dagars helig kan genom uppenbarelsens ande veta att president Joseph Fielding Smith [1876–1972] talade sanning när han sade:

'Herren välsignar inte bara de män som står i spetsen och innehar rikets nycklar, utan *han välsignar också varje trofast medlem med inspirationens ande*'" (Roy W Doxey, *Walk with the Lord* [1973], s 173–174; kursiverat i originalet).

Vem är världens profet idag? Jag vittnar om att profeten på jorden i dag är Gordon B Hinckley, som tjänar som kyrkans president. Han är den enda personen som innehar Guds rikes alla nycklar på jorden. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är Guds kyrka på jorden, och frälsning i Guds närhet kräver att vi tar emot Jesu Kristi evangeliums fullhet så som det förkunnas i hans kyrka.

Varför har kyrkan vuxit så snabbt i över 170 år? Varför fortsätter den att växa i allt snabbare takt? Den gör så i stor utsträckning tack vare gudomlig uppenbarelse och inspiration.

Jag ber att vi må leva så att vi kan åtnjuta den Helige Andens sällskap, för den Helige Anden har, under den allsmåttige Gudens ledning, lett detta folk och deras ledare alltifrån kyrkans blygsamma början till den stora andliga kraft den utgör i dag. □

TANKAR TILL HEMLÄRARE

1. Rätten att åtnjuta den Helige Andens enastående gåva förlänas varje medlem strax efter dopet.

2. Den Helige Andens gåva berättigar medlemmar att få personlig inspiration både i livets små angelägenheter och då de står inför sina livs "Goliat".

3. Fyra riktlinjer för att kunna ta emot uppenbarelse och inspiration är *a)* att ärligt och uppriktigt försöka hålla Guds bud, *b)* att vara andligt stämd som mottagare av ett gudomligt budskap, *c)* att fråga Gud i ödmjuk och innerlig bön och *d)* att söka svar med aldrig svikande tro.

INSIKTER OCH RÅD FRÅN PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Den levande profetens

ETT FÖRBUNDSFOLK

”Ni är ett förbundsfolk ... När ni döptes in i denna kyrka kom ni under en förpliktelse, som kommer att förbli er under hela ert liv, att leva som han [Kristus] vill att ni lever. Varje vecka tar ni del av sakramentet, symbolerna för hans offer, för hans lidande för er skull, och får en påminnelse om förbundet ni ingår att ta på er Jesu Kristi namn och hålla hans bud. Och han ingår ett förbund med er att han ska välsigna er med sin Ande.”¹

BIDRA TILL DET GODA I VÄRLDEN

”Vi tror att vi alla är söner och döttrar till Gud, födda med något av en gudomlig födslorätt, att det finns gott inom oss och att vi borde odla och nära detta goda och göra det uppenbart samt bidra till det allmänna goda i världen.”²

UPPSKATTA ANDRA KULTURER

”Missförstånd kommer av okunskap och misstänksamhet. Då vi lär känna och uppskatta dem som tillhör andra kulturer kommer vi att sätta värde på dem.”³

VAR EN GOD SISTA DAGARS HELIG

”Det är inte svårt att vara en god sista dagars helig. Ni behöver bara

vara goda och hyggliga och vänliga och älskvärda och vänskapliga och medmänskliga, så kommer Herren att godta era ansträngningar och prisa er och välsigna er och utgjuta välsignelser över ert hem och över er familj och över era barn ... Låt oss vara sista dagars heliga. Låt os stå litet rakare, lyfta våra huvuden litet högre och uppträda som det anstår medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.”⁴

GÖR ER VÄRDIGA HANS VÄLSIGNELSER

”Gå ner på era knän varje kväll och varje morgon ... Låt ingenting tränga in i era liv som berövar er viljan att be. Tala med er Fader i himlen. Tala kärleksfullt. Uttryck er tacksamhet till honom för hans välsignelser. Be honom om sådant som ni har kärt, så kommer han att höra och besvara era böner. Han kommer att bereda vägen för er om ni vädjar till honom och lever värdiga hans välsignelser.”⁵

TROFASTA TIONDEBETALARE

”Jag är överväldigad av tacksamhet för kyrkans trofasta tiondebetalare. Jag vet att Herren älskar dem. Han älskar dem så mycket att han är villig att öppna himlens fönster

och låta välsignelser strömma över dem. Jag har sett det om och om och om igen.”⁶

HOPP

”Människor är inte utan hopp. Alla borde inse att även under de mest prövande omständigheter finns det en gnutta hopp om att människor kan resa sig från det de gjort, att de kan göra bättre ifrån sig, att de kan vända om, att de kan bli bättre och bli lyckligare genom att göra så.”⁷

HJÄLPFÖRENINGEN

”Denna utomordentliga hjälpororganisation erbjuder gemenskap, enastående tillfällen att tjäna, upplysning och utbildning, hjälp till dem som är i nöd och många andra möjligheter. [För er kvinnor är] Hjälpföreningen en kär och omtänksam mor. I såväl sjukdom som i hälsa kommer den att välsigna era liv. Den kommer att erbjuda er tillfällen till tillväxt och utveckling. Den ger er vänner bland de bästa kvinnor i världen. Den kommer att trösta er i stunder av sorg, välsigna er i stunder av nöd och skänka er oförliknelig glädje i sällskap med likasinnade.”⁸

ord

SLUTNOTER

1. Möte i Nouméa, Nya Kaledonien, 17 juni 2000.

2. Intervju i *Boston Globe*, 14 augusti 2000.

3. Uttalande i National Press Club, 8 mars 2000.

4. Regionkonferens i Ogden, Utah, 21 maj 2000.

5. Möte i Pago Pago, Amerikanska Samoa, 17 juni 2000.

6. Uttalanden vid återinvigningen av Salt Lakes 10:e församlings möteshus, 2 januari 2000.

7. Presskonferens angående *Standing for Something*, 11 februari 2000.

8. Andligt möte vid Brigham Young-universitetet, 12 september 2000.

**"Varje vecka
tar ni del av
sakramentet ...
en påminnelse
om förbundet
ni ingår att
ta på er
[hans] namn."**

Offerlagen

Äldste M Russell Ballard

i de tolv av de tolv apostlarnas kворum

För några år sedan besökte jag och min familj Palmyra i New York, Kirtland i Ohio och Nauvoo i Illinois. Vi gick igenom kyrkans tidiga historia på nytt under den här resan och påmindes om de överväldigande uppoffringar som kyrkans grundare gjorde för att upprätta Guds rike i denna sista tidshushållning.

Då jag reflekterade över deras ödmjuka lydnad riktades mina tankar på offerlagens eviga natur, denna offerlag som är en väsentlig del av Jesu Kristi evangelium. Den tillämpades på Gamla testamentets, Nya testamentets och Mormons boks tid. Även om sättet att tillämpa den förändrades under Nya testamentets tid, förblev syftet med offerlagen ändå detsamma även efter det att Kristi försoning fullbordat moselagen.

Det första som människor vanligtvis tänker på då de hör "moselagen" är djuroffren. Det något kusliga i blodsoffrens natur har fått några att undra: "Hur kunde sådana offer ha något att göra med kärlekens evangelium?" Vi kan bättre förstå svaret på den frågan när vi förstår de två viktigaste syftena med offerlagen. Dessa syften gällde för Adam, Abraham, Mose och Nya testamentets apostlar, och de gäller för oss i dag när vi accepterar och efterlever offerlagen. Dess två viktigaste syften är att pröva oss och hjälpa oss att komma till Kristus.

"Jag har beslutat i mitt hjärta, säger Herren, att *pröva eder i allt och se, om I viljen hålla mitt förbund* ända till döden, så att I mån befinnas värdiga.

Ty om I icke viljen hålla mitt förbund, ären I mig icke värdiga" (L&F 98:14–15, kursiveringen tillagd).

Offerlagen erbjuder oss ett tillfälle att visa Herren att vi älskar honom mer än något annat. Som följd härav kan livet ibland bli svårt, eftersom detta är den

DEN SISTA DOMEN, AV JOHN SCOTT

De två viktigaste syftena med offerlagen är att pröva oss och att hjälpa oss att komma till Kristus.

fullkomlighetsprocess som bereder oss för det celestia-
la riket och för att "bo i Guds och Kristi närhet från evig-
het till evighet" (L&F 76:62).

Dessutom förklarade president Ezra Taft Benson (1899–1994) att "kyrkans heliga mission ... [är] att 'in-
bjuda alla att komma till Kristus' (L&F 20:59)" (se
"Kommen till Kristus och varden fullkomnade i honom",
Nordstjärnan, juli 1988, s 76; se också Moroni 10:32). I
ljuset av detta uttalande har offerlagen alltid varit ett
medel att hjälpa Guds barn att komma till Kristus.

Hur hjälper uppoffringar oss att komma till Kristus?
Ingen kommer någonsin att ta emot Frälsaren utan att
först ha tro på honom. Följaktligen är den första princi-
pen i evangeliet tro på Herren Jesus Kristus. I enlighet
härmed förklarade profeten Joseph Smith (1805–1844)
ett betydelsefullt förhållande mellan trons princip och
uppoffringens princip: "Låt oss här notera att en religi-
on som inte fordrar uppoffrandet av allting, aldrig har
kraft nog att frambringa den tro som är nödvändig för
att erhålla liv och frälsning. ... Det är genom uppoff-
randet av allt jordiskt som människor verkligen kan ve-
ta att de gör det som är behagligt i Guds ögon. När en
människa har offrat allt hon äger för sanningens sak,
utan att ens söka bevara sitt liv, och inför Gud tror att
hon kallats att göra detta offer på grund av att hon för-
söker göra hans vilja, vet hon förvisso att Gud tar emot
och kommer att ta emot hennes offer och uppoffring,
och att hon inte har sökt, eller kommer att söka, hans
ansikte förgäves. Då, under dessa förhållanden, kan
hon uppnå den tro som krävs för att få evigt liv" (*Lec-
tures on Faith* [1985], s 69).

Kort sagt: Vi måste veta att det vi gör är behagligt in-
för Gud och förstå att denna vetskap kommer till oss ge-
nom offer och lydnad. De som på detta sätt kommer till
Kristus erhåller en tillförsikt som viskar frid i deras själar
och som gör dem förmögna att till slut vinna evigt liv.

VAD VI LÄR OSS AV OFFER

Uppoffringar hjälper oss att lära oss något om oss själva
— vad vi är villiga att offra åt Herren genom vår lydnad.

Broder Truman G Madsen berättar om en resa i Israel
tillsammans med president Hugh B Brown (1883–1975),
en Herrens apostel som verkade som andre rådgivare och
sedan som förste rådgivare i första presidentskapet. I en
dal kallad Hebron, enligt traditionen den dal där fader
Abrahams grav är belägen, frågade broder Madsen presi-
dent Brown: "Vilka är Abrahams, Isaks och Jakobs väl-
signelser?" Efter en kort eftertanke svarade president
Brown: "Hans efterkommande."

Broder Madsen skriver: "Jag ropade nästan: 'Varför
blev Abraham då befalld att gå upp på berget Moria och
offra sitt enda hopp om efterkommande?'"

Det var uppenbart att [president Brown], nära nittio år
gammal, hade tänkt och bett och gråtit över denna fråga
tidigare. Slutligen sade han: 'Abraham behövde lära sig
något om Abraham'" (*The Highest in Us*, [1978], s 49).

Låt oss nu titta på ett annat sätt på vilket offerlagen
förde människor till Kristus. Fordom förde blodsoffer
människor till Kristus genom att symbolisera och före-
bäda hans liv och mission.

Adam fick veta att offret på altaret var "en sinnebild
på offret av Faderns Enfödde" (Moses 5:7). Detta lär oss
att vår Faders barn ursprungligen förstod sambandet mel-
lan offrandet av sina offer och offrandet av Guds Lamm
(se L&F 138:12–13).

Det är i Mormons bok som vi finner den tydligaste dok-
trinära undervisningen om offerlagens syfte, så som den
tillämpades under moselagen. Nephi lärde att det skedde
för att symbolisera Kristi offer (se 2 Nephi 11:4). Han
skrev: "Vi hålla ... Moses' lag och se med ståndaktighet
framåt mot Kristus ... Ty för detta ändamål blev lagen gi-
ven" (2 Nephi 25:24–25). I Alma läser vi att de "skådade
... framåt till Kristi ankomst, i det de höllo före, att Moses'

lag var en förebild av hans tillkommelse” och att ”avsikten med Moses’ lag var att styrka deras tro på Jesus Kristus” (Alma 25:15–16).

Profeten Joseph Smith lärde: ”Närhelst Herren uppenbarade sig för människorna i forna dagar och gav dem befallning om att frambära offer till honom, så skedde det för att de med tro skulle kunna se fram mot den tid, då han skulle komma, och förlita sig på kraften i hans försoning till sina synders förlåtelse” (se *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 54; se också s 52–53).

från Eva”, *Nordstjärnan*, januari 1988, s 82).

Faktum är att det engelska ordet *sacrifice* (offra) bokstavligen betyder ”att heliggöra”.

EN LAG FRÅN BEGYNNELSEN

Vår första undervisning om offerlagen, liksom om andra evangelieprinciper, fick vi i vårt förjordska liv. Vi undervisades om evangeliet och frälsningsplanen i dess fullhet (se L&F 138:56). Vi kände till Frälsarens mission och hans framtida försonande offer, och vi

Profeten Joseph Smith sade: ”Låt oss här notera att en religion som inte fordrar uppoffrandet av allting, aldrig har kraft nog att frambringa den tro som är nödvändig för att erhålla liv och frälsning.”

President Spencer W Kimball (1895–1985) förklarade en gång för en ung man som kämpade med sitt vittnesbörd, att det är nödvändigt att anstränga sig och kämpa om vi ska kunna frälsas genom Jesus Kristus. Han sade till min vän: ”Genom offer och tjänande lär vi känna Herren.” Då vi offrar våra själviska önskningar, tjänar vår Gud och andra, blir vi mer lika honom.

Äldste Russell M Nelson i de tolv apostlarnas kворum sade:

”Vi är fortfarande befallda att offra, men inte genom att utgjuta djurs blod. Vårt offer i dess högsta innebörd uppnås då vi gör oss själva mer heliga.

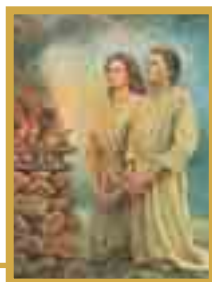
Detta gör vi genom vår lydnad till Guds befallningar. Sålunda är lagarna om lydnad och offer oupplösligt sammanflätade. ... Då vi följer dessa och andra bud, händer oss något underbart ... Vi blir mer helgade och heliga — [mer lika] vår Herre!” (se ”Lärdomar

accepterade honom villigt som vår Frälsare och Återlösare. Faktum är att av Uppenbarelseboken, kapitel 12, verserna 9 och 11, lär vi att det är ”genom Lammets blod” (Kristi försoningsoffer) och vårt vittnesbörd som vi kan övervinna Satan. President Joseph F Smith [1838–1918] förklarade: ”Herren avsåg från begynnelsen att förelägga människorna kunskap om gott och ont, och gav dem budet att hålla sig till det goda och avhålla sig från det onda. Men om de misslyckades, skulle han ge dem offerlagen och sända en Frälsare, så att de åter kunde föras tillbaka till Guds närhet och nåd och få del av evigt liv med honom. Detta var den återlösningssplan som valdes och instiftades av den Allsmäktige innan människan sattes på jorden” (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith* [1998], s 98).

Adam och Eva undervisades om offerlagen och befalldes att utöva den genom att ge offer. Dessa offer

bestod av två sinnebilder: De förstfödda i hjorden och de första frukterna på marken. Adam och Eva lydde utan att ifrågasätta (se Moses 5:5–6). President David O McKay (1873–1970) framhöll: "Tillämpningen av denna [lag] innebar att det bästa som marken avkastade, det bästa djuret i flocken eller hjorden skulle inte brukas för egna behov, utan ges till Herren" ("The Atonement", *Instructor*, mars 1959, s 66). Vid en tid i historien när det var en kamp att förse familjen med mat, ombads de som ville tillbe Herren att offra den bästa delen av sitt levebröd. Det var ett verkligt

mosaiska offren var fokuserade på Kristus. Liksom Kristus, agerade prästen som medlaren mellan folket och deras Gud. Liksom Kristus, hade prästen den rätta härstamningen för att officiera i sitt kall. Liksom Kristus, gav den som offrade villigt det som lagen krävde.

Den del av offrandet som tydligast utgjorde en parallell till Frälsaren var offret självt. Följ med mig i några av dessa paralleller.

För det första, var djuret, liksom Kristus, utvalt och smort genom handpåläggning. (Den hebreiska titeln *Messias* och den grekiska titeln *Kristus* betyder båda "den Smorde".) För det

Efter Frälsarens slutgiltiga offer ersatte sakramentets förordning förordningen om djuroffer. På sätt och vis övergick offrandet från offerdjuret till personen som offerar.

prov på Adam och Evas tro — och de lydde.

Likaså gav Abel, Noa, Abraham, Isak, Jakob och alla de heliga profeterna från Adam till Moses offer till Herren på samma sätt.

MOSELAGEN

På grund av Israels barns upproriska natur på Moses tid förändrades utövandet av offerlagen. Den blev en rigorös lag som krävde dagliga procedurer och förordningar. Under Moses tid ökades antalet och variationerna av offer enligt offerlagen. De mosaiska offren bestod av fem huvudsakliga offer uppdelade i två primära kategorier — obligatoriska och frivilliga. Skillnaden mellan de obligatoriska och de frivilliga offren kan jämföras med skillnaden mellan tiondelagen och fasteofferlagen.

En sak förblev densamma med alla dessa offer: De

andra, måste djurets livsblod utgutas. För det tredje, måste det vara utan skavanker — fysiskt helt felfritt — komplett, oskadat och fullkomligt. För det fjärde, måste offret vara rent och värdigt. För det femte, måste det vara tamt. Det vill säga inte vilt utan tamt och till

nytta för människan (se 3 Mosebok 1:2–3, 10; 22:21). För det sjätte och det sjunde, måste det ursprungliga offret enligt Adams sätt och det vanligaste under moselagen vara förstfött och av hankön (se 2 Mosebok 12:5; 3 Mosebok 1:3; 22:18–25). För det åttonde, måste offret av sädesslag vara malt till mjöl och bakat till bröd, vilket påminner oss om att vår Herres titel var Livets bröd (se Joh 6:48). För det nionde, påminner de första frukterna oss om att Kristus var "förstlingen" av de uppståndna (se 1 Kor 15:20. Se också Daniel H Ludlow, utgivare, *Encyclopedia of Mormonism*, 5 volymer [1992], 3:1248–1249).

Jesus sade till sina nephitiska apostlar att han inte längre skulle anta några brännoffer utan att hans lärjungar skulle offra "ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande". Istället för att kräva våra djur eller spannmål vill han nu att vi ska ge upp allt ogudaktigt.

LAGENS FULLBORDAN

Offerlagen med dess ceremonier som gavs genom Mose utövades fortfarande under Nya testamentets tid. Det Nya testamentets Jesus Kristus var det Gamla testamentets Jehova — han som från början gav moselagen och föreskrev lagens detaljer, som specifikt pekade mot hans framtida försonande offer. Han var således den som hade myndighet att fullborda lagen, och hans sista ord — "det är fullbordat" (Joh 19:30) — angav att det hade skett.

Amulek förklarade lagens fullbordan på detta sätt:

"Därför behöves det, att ett stort och sista offer göres. Då skall det ske ... att blodsutgjutelsen upphör. Då fullbordas Moses' lag ...

Se, detta är lagens hela betydelse, och allt pekar på detta stora och sista offer, och detta stora och sista offer bliver Guds Son, som är oändlig och evig" (Alma 34:13–14).

Här har vi nu en betydelsefull sanning: Vi måste förstå

att moselagen inte är detsamma som offerlagen. Även om moselagen är fullbordad, är principerna i offerlagen fortfarande en del av kyrkans lärdomar. Det primära syftet med offerlagen är fortfarande att pröva oss och hjälpa oss att komma till Kristus. Efter Frälsarens slutgiltiga offer gjordes två förändringar i utövandet av denna lag. För det första ersatte sakramentets förordning förordningen om djuroffer, och för det andra ledde denna förändring till att fokuseringen flyttades från en persons djur till personen själv. På sätt och vis skiftades offret från *offerdjuret* till *personen* som offrar.

Då vi begrundar ersättandet av djuroffer med sakramentet, kan vi inte undgå att se det starka sambandet mellan dessa två. Både offer och sakrament

■ påverkas av en persons inställning och värdighet (se Amos 5:6–7, 9–10, 21–22; 3 Nephi 18:27–29; Moroni 7:6–7).

■ är avsedda att utföras av präster i det aronska prästadömet (se L&F 13:1; 20:46).

■ inriktar sig på Kristus (se Luk 22:19–20; Alma 34:13–14).

■ innefattar sinnebilder som symboliserar Kristi kött och blod (se Luk 22:19–20; Moses 5:6–7).

■ utgör ett medel varigenom man kan sluta och förnya förbund med Gud (se 3 Mosebok 22:21; L&F 20:77, 79).

■ utförs regelbundet varje sabbat liksom vid andra speciella tillfällen (se 3 Mosebok 23:15; L&F 59:9–13).

■ är förknippade med måltider som symboliskt representerar försoningen (se 3 Mosebok 7:16–18; Matt 26:26).

■ utgör de enda frälsande förordningarna som medlemmar kan delta i för egen räkning mer än en gång.

■ utgör ett viktigt steg i omvändelsens process (se 3 Mosebok 19:22; 3 Nephi 18:11; Moses 5:7–8).

President Joseph F Smith sade att syftet med sakramentet "är att vi ständigt må minnas Guds Son som har återlöst oss från evig död och återfört oss till livet genom evangeliets kraft. Innan Kristus kom till världen ... [påminde folket] genom en annan förrättning [blodsoffer], [som] var en sinnebild för det stora offer som skulle äga rum i tidens mitt" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith*, s 102).

OFFRANDET AV OSS SJÄLVA

Efter Kristi jordiska verksamhet höjde han offerlagen till en ny nivå. Då han beskrev hur lagen skulle fortsätta gälla, sade han till sina nephitiska apostlar att han inte längre skulle anta några brännoffer utan att hans lärjungar skulle offra "ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande" (3 Nephi 9:19–20; se också L&F 59:8, 12). Istället för att kräva våra djur eller sädesslag vill han nu att vi ska ge upp allt ogudaktigt. Denna högre tillämpning av offerlagen tränger in i en persons allra innersta själ. Äldste Neal A Maxwell i de tolv apostlarnas kvorum sade: "... ett verkligt, personligt offer [har] aldrig varit att lägga

ett djur på altaret. I stället krävs en villighet att lägga djuret inom oss på altaret och låta det förtäras!" ("Förneken eder all ogudaktighet", *Nordstjärnan*, jul 1995, s 69).

Hur kan vi visa Herren att vi symboliskt sett har lagt oss själva på vår tids offeraltare? Vi visar honom det genom att hålla det första stora budet: "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd" (Matt 22:37). När vi övervinner våra egna själviska önskningar och sätter Gud först i vårt liv och förbinder oss att tjäna honom oavsett kostnaden, då lever vi efter offerlagen.

Ett av de bästa sätten att försäkra oss om att vi håller det första stora budet är att hålla det andra stora budet. Mästaren själv lärde att "allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig" (Matt 25:40). Kung Benjamin lärde att "när I stå i edra medmänniskors tjänst, I blott ären i eder Guds tjänst" (Mosiah 2:17). Den grad av kärlek vi hyser för Herren och för våra medmänniskor kan mätas med vad vi är villiga att offra för dem. Offer är ett bevis på ren kärlek.

Det effektivaste sättet att undervisa om en princip är ibland att ge exempel på dess praktiska tillämpning. Låt mig berätta om två exempel som jag personligen känner till, medveten om att många andra medlemmar i kyrkan skulle kunna återge talande berättelser om uppoffringar som medlemmar i deras egna familjer gjort.

Min farfars far, Henry Ballard, anslöt sig till kyrkan i England, kom till Amerika och led stora umbäranden under färden västerut till Utah. Även min farfars mor, Margaret McNeil Ballard, uthärdade stora svårigheter på vägen över prärierna som elvaårig flicka. Då jag för några år sedan reste med min familj längs pionjärernas färdväg, undrade jag hur mina trofasta farfars föräldrar över huvud taget kunde överleva den färden, och hur det var möjligt för dem att göra allt de åstadkom under sina liv. Säkerligen lärde de känna Gud och hans heliga Son då de villigt gav allt de

hade för att tjäna dem. Henry Ballard tjänade trofast som biskop för Logans andra församling i 40 år så när som på några månader. Hans hängivna hustru Margaret tjänade som Hjälpföreningens president i 30 år.

Vårt engagemang i riket borde vara lika stort som våra förfäders var, även om våra offer är annorlunda. I kyrkan kan vi i dag finna många exempel som hjälper oss förstå att uppoffringar för evangeliet fortfarande är nödvändiga, och att det krävs lika mycket engagemang och hängivenhet nu som det någonsin gjort att komma till Kristus.

För inte så länge sedan blev jag, till exempel, utsedd att presidera vid en regional konferens i La Paz i Bolivia. En del medlemmar kom från avlägsna småstäder och byar och visade stor offervilja och hängivenhet genom att närvara på mötena. Före prästadörets ledarskapsmöte hälsade jag på bröderna när de samlades. Jag lade märke till att en äldre broders skjorta hade en annan färg från mitt på bröstet och nedåt. Den övre delen var vit medan den nedre delen var rödbrun. Han och tre av hans kamrater, alla bärare av melkisedekska prästadömet, hade rest i många timmar, gått större delen av vägen och vadat genom två floder, där det rödbruna vattnet nått dem till bröstet. De hade liftat med en lastbil och stått baktill på flaket de sista två timmarna av resan.

Deras uppoffring och deras inställning fick mig att känna mig oerhört ödmjuk. En av dessa trofasta bröder sade: "Äldste Ballard, du är en av Herrens apostlar. Mina bröder och jag skulle göra vad som än krävdes för att bli undervisade av dig."

Har vi samma inställning när vi ombeds att närvara vid ledarskapsmöten i staven, i församlingen, i grenen eller i distriktet?

OFFERLAGENS VÄLSIGNALSER

Vi sjunger "Offer och lydnad välsignelse skänker" ("Pris åt den man", *Psalmer*, nr 16). Detta är en sann

princip. Låt mig få illustrera detta med en personlig erfarenhet.

Jag kallades som biskop i en församling i en förort till Salt Lake City 1958. Det var på den tiden då de lokala medlemmarna betalade 50% av byggnadskostnaderna för ett kapell. En av de mest betydelsefulla erfarenheterna i mitt liv som ledare fick jag några veckor före invigningen av vårt kapell. Vår församlings medlemmar, som bestod av unga familjer som kämpade för att få pengarna att räcka till, behövde bidra med ytterligare 30 000 dollar. Jag fastade och bad för att få veta vad jag skulle säga till dem beträffande denna skyldighet. Vi hade redan pressat dem hårt.

Då bröderna samlades till prästadömsmötet manades jag att läsa upp det vittnesbörd för dem som äldste Melvin J Ballard, min farfar, bar när han ordinerades till de tolv apostlarnas kворum den 7 januari 1919. Jag citerar en liten del av det han fick uppleva då han 1917 bönfärlade hade sökt Herren i en situation som inte lämnade någon annan utväg:

"Den natten mottog jag en underbar manifestation och en förnimmelse som aldrig har lämnat mig. Jag fördes till denna plats — in i detta rum. Jag såg mig själv tillsammans med er. Jag meddelades att det fanns ännu ett privilegium som skulle bli mitt. Och jag leddes in i ett rum där jag fick veta att jag skulle få träffa någon. Då jag steg in i rummet, såg jag den mest strålande person jag någonsin kunnat föreställa mig, sittande på en upphöjd plattform. Jag fördes fram för att presenteras för honom. Då jag närmade mig log han, sade mitt namn och sträckte ut handen mot mig ... Han lade armarna om mig och kysste mig då han drog mig intill sig, och han välsignade mig tills hela min varelse vibrerade. Då han släppte mig föll jag till hans fötter och där såg jag märkena efter spikarna. Och jag kysste dem med en djup glädje som svällde i min hela varelse. Jag kände att jag verkligen var i himlen. Känslan som då uppfyllde mitt

En äldre broders skjorta hade en annan färg från mitt på bröstet och nedåt. Han och tre av hans kamrater, alla bärare av melkisedekska prästadömet, hade rest i många timmar, gått det mesta av vägen och vadat genom två floder där det rödbruna vattnet nått dem till bröstet.

hjärta var: 'O! Om jag kunde leva värdigt så att jag till slut, när jag har fullbordat [mitt liv], kan inkomma i hans närhet och återuppleva den känsla jag då kände i hans närhet, då skulle jag ge allt vad jag är och någonsin hoppas kunna bli!'" (Melvin R Ballard, *Melvin J Ballard: Crusader for Righteousness* [1966], s 66).

Den dagen rörde Herrens Ande vid de trofasta brödernas hjärtan i min församling. Vi visste alla att med större tro på Jesus Kristus, vår Frälsare och Återlösare, kan vi nå vårt mål. Samma dag kom familj efter familj till mitt kontor med pengar och gjorde personliga uppförringar långt utöver vad jag, deras biskop, någonsin begärt av dem. Klockan åtta på söndagskvällen hade församlingsskamreren skrivit kvitton på lite över 30 000 dollar.

Deras offer frambringade verkligen himlens välsignelser till medlemmarna i vår församling. Aldrig har jag levt bland människor som varit mer eniga, visat mer omsorg,

mer omtanke om varandra än dessa medlemmar. I vår största uppoffring blev vi förenade i evangeliets sanna anda av kärlek och tjänande.

Offer är fortfarande nödvändiga för att vi ska kunna utveckla en tro som är stark nog att föra oss till evigt liv. Jag tror att vi måste öka vårt tjänande och vår andliga hängivenhet till Herren och andra människor, för att kunna visa vår kärlek till honom och vår himmelske Fader.

ÖVERFLÖDETS PRÖVNING

Då vi nu begrundar offerlagen i våra egna liv, låt oss då betänka den omgivning som vi lever i. De välsignelser vi åtnjuter i vår tid är oerhörda. Vi behöver akta oss noga, så att vi inte är otacksamma. Herren sade: "Människan kan icke förtörna Gud eller upptända hans vrede i större grad emot sig, än när hon icke erkänner hans hand i allt" (L&F 59:21). Offerlagens anda manar till tacksamhet.

Vi lever i en tidsperiod av stort välstånd som, när historia skrivs, kan komma att visa sig vara lika förkrossande för våra själar som effekterna av de fysiska förföljelserna var för våra pionjärs kroppar. President Brigham Young [1801–1877] sade varnande: "Fattigdom, förföljelse och motstånd har vi uthärdat. Många av oss har förlorat allting världsligt sett. Låt oss få överflöd och se om vi kan bära det och vara villiga att tjäna Gud. Låt oss se om vi skulle vara lika villiga att offra miljoner som vi var att offra det vi hade när vi var jämförelsevis fattiga" (*Deseret News Weekly*, 26 oktober 1870, s 443).

och vi kommer att bli en ny människa, rättfärdiggjord, helgad och pånyttfödd med hans bild inpräntad i vårt medvetande (se Mosiah 5:2; Alma 5:14; Moses 6:59–60).

Som i allt annat visade vår Herre och Frälsare det största exemplet på offer. Han gudomliga mission kulminerade med att han gav sitt liv för vår återlösning. Genom hans personliga offer öppnade han en väg för oss att få våra synder förlåtna och återvända till vår Faders närhet.

Jag står i dag som ett särskilt vittne om denna den mest enastående händelsen i världens historia. Jag vittnar om de universella följderna av

Om det är något jag fruktar, så är det att offerlagens principer ska bli mindre viktiga för oss. Om medlemskapet i denna kyrka blir alltför lätt kommer våra vittnesbörd att bli ytliga, och våra vittnesbörds rötter kommer inte att nå ner i trons bördiga jordmån som de gjorde för våra pionjärer.

Det vore klokt av oss att påminna oss om det kretslopp som vi ser i Mormons bok när de människor som välsignats med överflöd för sin rättfärdighets skull sedan glömmar sin Herre. Låt oss inte glömma Herren i vår tid av överflöd. Låt oss bevara offerlagens anda och ständigt tacka honom för vad vi har, även om det inte är lika mycket som andra har.

Lyssna till de skriftens ord som beskriver den nivå av offer som Herren begär av oss: "Frambären hela eder själ som ett offer åt [Gud]" (Omni 1:26; se även Mosiah 2:24). "[Frambär] era kroppar som ett levande och heligt offer som behagar Gud" (Rom 12:1). Herren själv har sagt att vi bör "hålla [våra] förbund genom uppoffringar, ja, sådana uppoffringar som jag, Herren, fordrar" (L&F 97:8). Det offer som Herren begär av oss är att vi gör oss helt fria från "den naturliga människan" (Mosiah 3:19) och all ogudaktighet som åtföljer den. Då vi fullständigt underkastar oss Herren kommer han att skapa en mäktig förvandling i oss

detta, det heligaste av alla offer. En dag i framtiden, i livet här efter, då vårt begränsade förstånd vidgats, kommer vi mera fullständigt förstå försoningens allt genomträngande kraft och röras än mer av tacksamhet, beundran, tillbedjan och kärlek för vår Frälsare på sätt som inte är möjliga i vårt nuvarande tillstånd.

Om det är något jag fruktar, så är det att offerlagens principer ska bli mindre viktiga för oss. Detta är en Guds lag. Vi är förpliktade att förstå och tillämpa den. Om medlemskapet i denna kyrka blir alltför lätt kommer våra vittnesbörd att bli ytliga, och våra vittnesbörds rötter kommer inte att nå ner i trons bördiga jordmån som de gjorde för våra pionjärer. Må Gud välsigna oss med insikt om offerlagen och övertygelse om att den är nödvändig i dag. Det är livsviktigt att vi förstår och tillämpar den. □

Ur ett tal som hölls den 13 augusti 1996 till lärarna i Kyrkans utbildningsverksamhet vid Brigham Young-universitetet.

ÄNTLIGEN KUNDE JAG FÖRLÅTA MIN BROR

Diosaflor Temblor

När jag var elva år gammal hade min bror och jag ett gräl, och jag vägrade förlåta honom. I tre långa år försökte han få min förlåtelse, men jag fortsatte avvisa honom och ignorerade hans ansträngningar. Jag kände mig hela tiden skyldig. Det var som om jag bar mitt livs tyngsta börda. Men jag var självisk och alltför stolt för att erkänna att det var fel av mig. Jag kan inte fatta hur min bror kunde ha ett sådant tålamod med mig.

Nu är jag fjorton år. Nyligen fick jag möjlighet att förbereda mig för att åka till templet i Manila i Filippinerna för att utföra dop för döda. Jag förstod att jag måste göra något för att klara upp situationen med min bror. Jag ville omvända mig och bli vän med min bror igen, men jag visste inte hur. Varje kväll funderade jag på hur jag skulle kunna berätta för honom hur ledsen jag var för det som hänt, men jag var alldeles för blyg för att kunna tala med honom om det. I flera kvällar grubblade jag på vad jag skulle göra. Till slut, efter att ha bett om vägledning, bestämde jag mig för att skriva ett brev till honom. Jag lade brevet i hans rum innan jag åkte till templet.

Jag kände mig lättare till sinnet än någonsin förut. Min tunga börda var borta och jag fylldes av glädje. Något som var ännu viktigare var att jag kände mig värdig att komma in i Herrens hus. Jag insåg att om jag hade lyssnat till den Helige Andens maning, skulle jag ha förlåtit min bror långt tidigare. Jag bad att min bror och Herren skulle förlåta mig för att jag så länge vägrat förlåta honom.

Jag är tacksam för förlåtelsens kraft och att Jesu Kristi försoning kan hjälpa vår familj att bli lyckliga igen. □

Diosaflor Temblor är medlem i Dumaguete andra gren, Dumaguete distrikt i Filippinerna.

Vinbärsbusken

”Tack, Trädgårdsmästaren, för att du älskade mig så mycket att du klippte ner mig.”

Äldste Hugh B Brown (1883–1975)

i de tolv apostlarnas kворum

Ibland undrar ni kanske om Herren verkligen vet vad han bör göra med er. Ibland undrar ni om inte ni vet bättre än han vad ni bör göra och bör bli. Jag undrar om jag får berätta något för er. Det handlar om något som hände i mitt liv, när Gud visade mig att han vet bäst.

Jag bodde uppe i Canada. Jag hade köpt en bondgård. Den var i dåligt skick. Jag gick ut en morgon och såg en vinbärsbuske. Den hade vuxit så att den var två meter hög. Det fanns inte många blad på den. Den hade inga blommor och inga vinbär. Jag hade vuxit upp på en fruktfarm i Salt Lake City innan vi flyttade till

Canada, och jag visste vad som borde ske med den här vinbärsbusken. Därför gick jag och hämtade en trädgårdssax och skar ner busken till dess att det inte var mycket kvar av grenarna. Det var i gryningen och jag tyckte det såg ut som om det satt en tår överst på varje grenstump. Det var precis som om busken grät. Jag var ganska barnslig (och det är jag nog fortfarande ibland), så jag tittade på busken och log och sade: ”Vad gråter du för?” Vet ni vad, jag tyckte att jag hörde busken säga:

”Hur kunde du göra så här mot mig? Jag höll ju på att växa så fint. Jag var nästan lika stor som det skuggande trädet och fruktträdet som står innanför staketet, och nu har du klippt ner mig. Varje växt i trädgården kommer att se ner på mig, för att jag inte blev det som jag borde ha

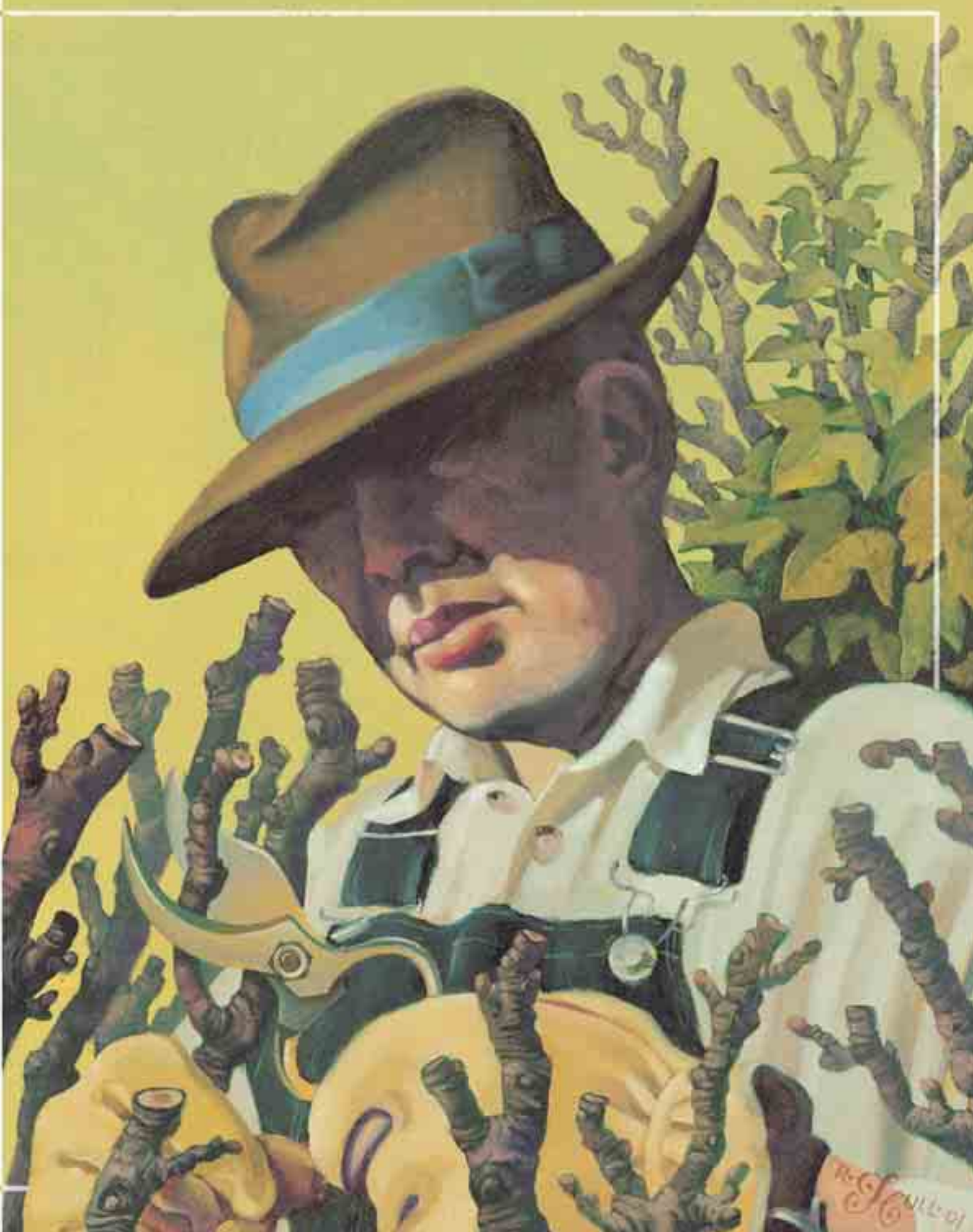
blivit. Hur kunde du göra så här mot mig? Jag trodde det var du som var trädgårdsmästaren.”

Detta var vad jag tyckte att vinbärsbusken sade, och jag hörde det så tydligt att jag svarade. Jag sade: ”Hör nu, lilla vinbärsbuske, det är jag som är trädgårdsmästaren, och jag vet vad jag vill att du ska bli. Min avsikt var inte att du skulle bli ett fruktträd eller ett skuggande träd. Jag vill att du ska vara en vinbärsbuske, och en dag, lilla busken, när du är full av bär, kommer du att säga: ”Tack, trädgårdsmästaren, för att du älskade mig så mycket att du klippte ner mig. Tack, trädgårdsmästaren.”

Åren gick och jag kom till England. Jag förde befälet över ett kavalleriförband i den kanadensiska armén. Jag hade regementsbefäls rang i den brittisk-kanadensiska armén. Jag var stolt över min ställning, och det fanns möjlighet för mig att bli general. Jag hade klarat alla prov och jag stod i tur. Generalen som stod mellan mig och möjligheten att bli befördrad till general i brittiska armén dog, och jag fick ett telegram från London som lød: ”Inställ er på mitt kontor i morgon kl 10.00.” Det var undertecknat av general Turner.

Jag åkte till London. Jag gick stolt in på generalens kontor och gjorde en flott honnör för honom, och han svarade med samma honnör som en överordnad officer brukar göra — ett slags ”Ur vägen, mask!” Han sade:

Hugh B Brown föddes i Granger i Utah och växte upp i Alberta i Canada. Från 1961 till 1970 verkade han som rådgivare till David O McKay, kyrkans nionde president. Han var en kraftfull talare och lärare med stor kärlek och förståelse för kyrkans ungdomar.

Hugh B Brown fick inte den befordran han var berättigad till. Förtvivlad frågade han Herren varför och tyckte att han hörde sin egen röst svara: "Det är jag som är trädgårdsmästaren här." Senare insåg han hur mycket större välsignelser han fick tack vare att han lät Herren forma hans liv.

"Sitt ner, Brown." Sedan sade han: "Tyvärr kan jag inte befordra er till general. Ni är berättigad till det. Ni har klarat alla prov. Ni står i tur. Ni har varit en bra officer, men jag kan inte befordra er till general. Ni ska återvända till Canada och bli utbildnings- och transportofficer." Det jag hoppats på och bett om i tio år gled plötsligt ur mina händer.

När han en stund senare gick in i andra rummet för att svara i telefon, fick jag se att min personakt låg på hans skrivbord. Längst ner på sidan stod det med stora bokstäver: "DENNE MAN ÄR MORMON." Vi var inte särskilt väl sedda på den tiden. När jag såg det, visste jag varför jag inte blivit befordrad. Generalen kom tillbaka och sade: "Det var allt, Brown." Jag gjorde honnör igen, men inte lika flott, och gick ut.

Jag steg på tåget och började återfärden till min stad, som låg 20 mil från London, med brustet hjärta och bitterhet i själen. Varje dunk från skenskarvarna tycktes säga: "Du är misslyckad." När jag kom till mitt tält, var jag så bitter att jag kastade mössan på sängen. Jag hytte med knytnävarna mot himmelen och sade: "Hur kunde du göra så mot mig, Gud? Jag har gjort allt jag kunnat för att nå det här målet. Det finns inget som jag kunde ha gjort — som jag borde ha gjort — som jag inte har gjort. Hur

kunde du göra så mot mig?" Min bitterhet var som galla.

Då hörde jag en röst, och jag kände igen tonfallet i denna röst. Det var min egen röst och rösten sade: "Det är jag som är trädgårdsmästaren här. Jag vet vad jag vill att du ska göra." Bitterheten försvann ur min själ och jag föll på knä vid bädden för att be om förlåtelse för min otacksamhet och bitterhet. När jag låg där på knä hörde jag att man sjöng en sång i ett tält bredvid. Några mormonpojkar träffades regelbundet varje tisdagskväll. Jag brukade också vara där. Vi brukade sitta på golvet och ha GUF. Medan jag låg på knä och bad om förlåtelse, hörde jag dem sjunga:

*Men kallar han mig med stämma mild
att vandra okänd väg,
jag svarar: Herre, med hand i din
jag går vart du styr mina steg.
(Psalmer, nr 178)*

Jag reste mig upp som en ödmjuk man. Och nu, nästan 50 år senare, ser jag upp mot honom och säger: "Tack, Trädgårdsmästaren", för att du klippte ner mig, för att du älskade mig så mycket att du gjorde mig illa." Jag inser nu att det var vist att jag inte blev general vid den tidpunkten, för om jag blivit det, skulle jag blivit ansvarig för styrkorna i hela västra Canada, med hög lön, bostad och pension, men jag skulle ha uppfostrat mina sex döttrar och två söner i militärbaracker. De skulle utan tvivel ha gift sig utanför kyrkan och jag tror inte att det skulle blivit mycket av mig. Det har det inte blivit i alla fall, men det har blivit mer än det skulle ha blivit om Herren hade låtit mig gå den väg jag ville gå.

Många av er kommer att få uppleva mycket som är svårt: besvikelser, sorger, smärtsamma förluster och nederlag. Ni kommer att bli testade och prövade. Jag vill bara att ni ska veta att om ni inte får det ni tycker att ni borde få, kom då ihåg: "Gud är trädgårdsmästaren. Han vet vad han vill att ni ska bli." Underkasta er hans vilja. Var värdiga hans välsignelser, så kommer ni att få hans välsignelser. □

Tidigare publicerat i New Era, januari 1973

STÄRK DITT VITNESBÖRD OM JESUS KRISTUS GENOM SKRIFTSTUDIER

Läs följande tillsammans med sysstrarna du besöker, och diskutera frågorna, skriftställena och kyrkans ledares lärdomar. Dela med er av era erfarenheter och ert vittnesbörd och uppmuntra dem du undervisar att göra detsamma.

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

”Jag lovar er att om ni läser ... skrifterna kommer ert hjärta att fyllas av insikter och värme ... Läs ... Johannes evangelium ... Låt Herren själv tala till er, så ska hans ord komma med en stilla övertygelse som gör kritikernas ord betydelselösa. Läs också Nya världens testamente, Mormons bok, som frambringades som ett vittne ’om att Jesus är Kristus, den evige Guden, som uppenbarar sig för alla nationer’ (Mormons bok, titelbladet)” (i Conference Report, apr 1966, s 87).

2 NEPHI 33:4

”Jag vet, att Herren Gud skall helga mina böner till mitt folks bästa. De ord, jag i min svaghet skrivit, skola få makt över dem, ty de övertala dem till att göra gott. De ge dem kunskap om sådant som angår deras fäder, och de tala om Jesus samt övertyga dem att tro på honom och att uthärda intill änden, vilket är evigt liv.”

JAKOB 4:6

”Därför rannsaka vi profeterna ... och emedan vi hava alla dessa vittnen, erhålla vi hopp, och vår tro bliver orubblig, så att vi till och med kunna befalla i Jesu namn och själva träden lyda oss, likaså bergen och havets böljor.”

PROFETEN JOSEPH SMITH (1805–1844)

”Du erinrar dig det vittnesbörd, som jag bar i Herren Jesu namn ... Jag beder, att Herren måtte sätta dig i stånd till att gömma dessa skatter i ditt hjärta, ty jag vet, att hans Ande skall bära vittnesbörd till alla som söka flitigt efter kunskap från honom. Jag hoppas, att du vill rannsaka skrifterna för att se, om dessa ting stämma överens med det, som de forna profeterna hava skrivit” (*Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 28).

HELMAN 15:7–8

”Så många av dem som erhållit kunskap om sanningen ... samt hava blivit ledda att tro de heliga skrifterna, ja, de heliga profeternas profetior, som är skrivna och som leda dem till tro på Herren och till omvändelse, vilken tro och omvändelse åvägar bringar hjärtats förändring i dem — fördenskull äro de som hava fått detta — och det veten I själva — fasta och ståndaktiga i tron.”

ÄLDSTE NEAL A MAXWELL I DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

”Tänder vi en gnista av kärlek till de heliga skrifterna hos våra ungdomar, tänder vi en eld som troligtvis aldrig slocknar. När allt kommer omkring kan våra ungdomar ta med sig sina skrifter och den kunskap de fått genom dem, långt efter det att deras föräldrar, biskopar och rådgivande av nödvändighet lämnat dem” (“Unto the Rising Generation”, *Ensign*, april 1985, s 10). □

■ Hur kan skriftstudierna stärka vår tro på Jesus Kristus?

■ Vad kan vi göra för att vi själva, våra familjer och de ungdomar och barn som vi kan kallas att undervisa, ska få en större önskan att studera skrifterna regelbundet? □

STANNA KVAR PÅ

... Och se till att du har eget ljus med dig.

Äldste Glenn L. Pace i de sjuttios kvorum ILLUSTRATION RICHARD HULL

När jag var barn var jag alltför beroende av min äldre syster. Jag var till exempel mycket petig med maten, och när vi hälsade på våra morföräldrar, hände det ofta att vi fick mat som jag inte tyckte om. När fatet skickades till mig, brukade jag för att minska min förlägenhet vända mig till min syster och fråga: "Collene, tycker jag om det här?"

Om det var en maträtt vi kände till, och hon visste att jag inte tyckte om den, sade hon: "Nej, han tycker inte om den maten."

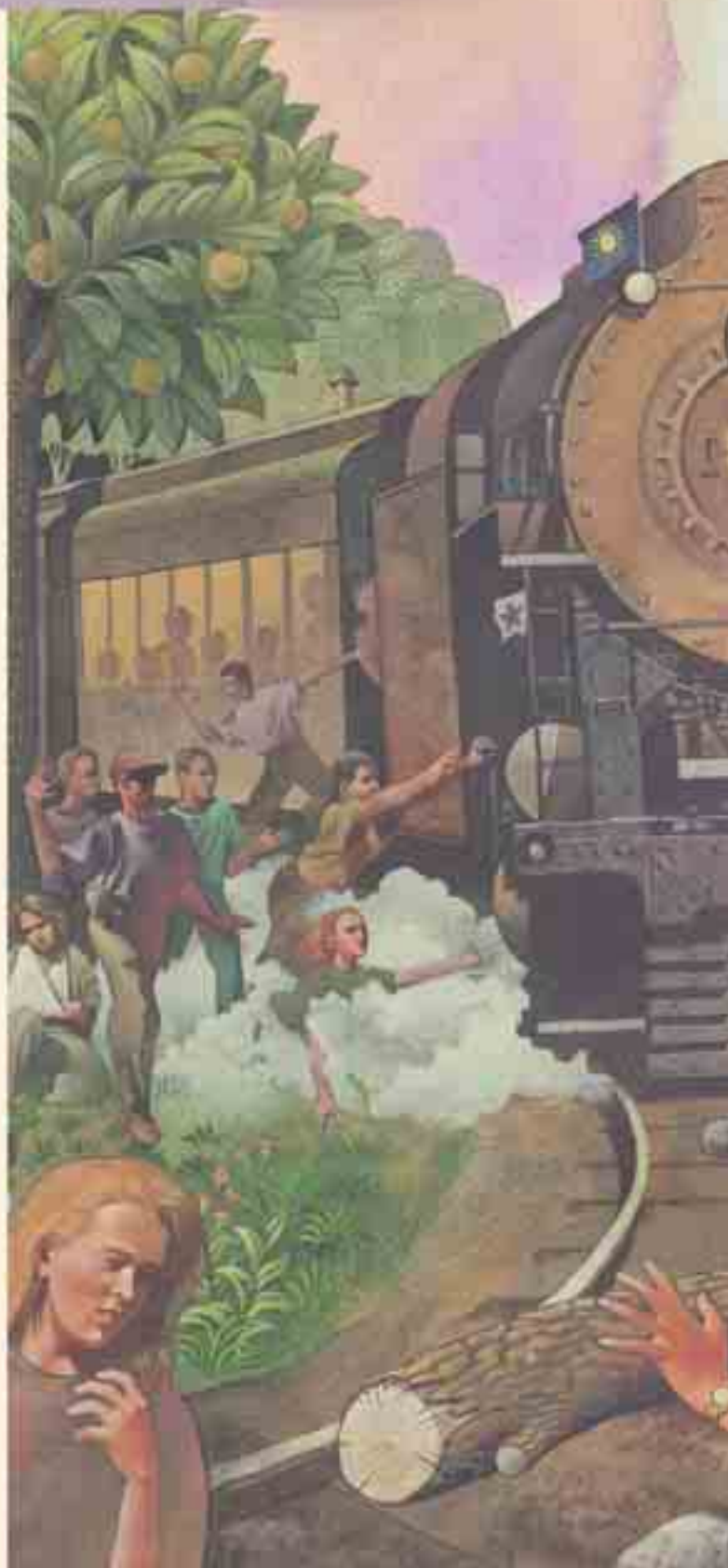
Då kunde jag säga till mormor: "Hon har rätt, mormor, jag tycker inte om det."

Om det var något vi inte ätit tidigare, sade hon: "Ett ögonblick." Hon smakade på maten och talade sedan om för mig om jag tyckte om den eller inte. Om hon sade att jag inte tyckte om den, kunde ingenting i världen få mig att äta.

Jag vet att det är hög tid att jag förlitar mig på mina egna smaklökar och slutar tacka nej till nyttig mat enbart för att min syster sagt att jag inte tycker om den.

Allvarligt talat tror jag att det är dags för oss alla att äta av vårt eget vittnesbörds frukt, i stället för av andras vittnesbörd. Det vittnesbörd jag talar om är mycket djupare än att veta att kyrkan är sann. Vi behöver komma till den punkt då vi vet att vi är trofasta mot kyrkan. Vi behöver också öka vår förmåga att ta emot personlig uppenbarelse. Det är en sak att få ett vittnesbörd om att Joseph Smith såg vår himmelske Fader och Jesus Kristus. Det är något helt annat att ha andlig självtillit till sin förmåga att ta emot den uppenbarelse vi är berättigade till.

Många ibland oss tar evangeliets välsignelser för givet. Det är som om vi var passagerare på kyrkans tåg, som ständigt rör sig framåt. Ibland har vi tittat ut genom fönstret och tänkt: "Det ser roligt ut därute. Det här tåget begränsar mig." Och så har vi hoppat av tåget och gett oss av och lekt i skogen under en tid. Förr eller

TÅGET

senare upptäcker vi att det inte var så roligt som Satan vill få det att framstå, eller också skadar vi oss allvarligt, så vi letar oss tillbaka till spåret och ser tåget framför oss. Med en beslutsam spurt jagar vi ifatt tåget, torkar andfått svetten ur pannan och tackar Herren för möjligheten till omvändelse.

Medan vi är på tåget, kan vi se världen och en del av våra egna medlemmar utanför, som skrattar och har trevligt. De pikar oss och försöker locka oss att stiga av. Somliga slänger stockar och stenar på spåret för att försöka få tåget att spåra ur. Andra medlemmar springer bredvid spåret. De kanske aldrig ger sig iväg och leker i skogen, men de tycks aldrig kunna stiga på tåget. Andra försöker springa före och svänger alltför ofta åt fel håll.

Jag vill påstå att lyxen att stiga på och av tåget som vi behagar förbleknar. Tågets hastighet ökar hela tiden. Skogen blir allt farligare, och dimman och mörkret sprider sig.

Även om våra belackare "lika gärna kan ... sträcka ut sin svaga arm för att hejda Missourifloden i dess bestämda lopp eller bjuda den att rinna emot strömmen" (L&F 121:33) som att försöka få detta tåg att spåra ur, lyckas de ibland övertala människor att stiga av. Efter alla de profetior vi har sett uppfyllas, vilken stor händelse väntar vi på, innan vi säger "jag vill åka med"? Vad mer behöver vi se eller uppleva, innan vi stiger på tåget och stannar kvar på det, tills vi kommer fram till vårt mål? Det är dags för ett andligt uppvaknande. Det är dags att rannsaka oss själva på djupet och bygga upp vårt eget vittnesbörd igen.

Jag riktar mig speciellt till ungdomarna. Ni kommer att känna er mycket tryggare och bli oändligt mycket lyckligare, om ni använder er energi till att lyda nu i stället för att spara den för framtida omvändelse. När vi är lydiga, lägger vi en grund på vilken framtida utmaningar kan vila. □

Från ett tal vid generalkonferensen i oktober 1992.

KRAFT att kämpa

Herren kan förvissa oss om att han är nära och att han kommer att leda oss genom de mörkaste tiderna i vårt liv.

Äldste L Lionel Kendrick

i de sjuttios kvorum

Livet är inte alltid lätt att leva, men att få möjlighet till det är en välsignelse som övergår vårt förstånd. Under livets gång kommer vi att få brottas med svårigheter, och många av dem kommer att orsaka oss lidande och smärta. Många människor lider av sådant de själva kämpar med, medan andra lider när de ser att nära och kära har det svårt.

För att få kraft att kämpa måste vi ha en positiv syn på principerna i frälsningsplanen. Vi måste inse att vi har en personlig Frälsare som vi kan förlita oss på och vända oss till i nödens stund. Vi måste också både lära oss och leva enligt de principer Herren har gett oss för att vi ska kunna få den kraft vi behöver i kampen.

EN POSITIV SYN

Det är här på jorden vi ska visa oss värdiga och förbereda oss för att återvända till Herrens närhet. Han sade: "Vi vilja pröva dem med detta för att se, om de vilja göra allt vad Herren, deras Gud, befäller dem" (Abraham 3:25).

Herren förklarade avsikten med att vi måste provas här på jorden: "Mitt folk måste provas i allting, att de må beredas att mottaga den härlighet, som jag berett åt dem" (L&F 136:31).

En del av planen består i att "det finnes en motsats till allting" (2 Nephi 2:11). Vi har fått handlingsfriheten att välja mellan dessa motsatser, vilket är en del av provet (se 2 Nephi 2:27; L&F 29:35). I vårt förjordiska liv förstod vi och stödde frälsningsplanen med motsättningsprinciper och handlingsfrihetens principer. Vi visste att vi skulle få erfarenheter i det här livet som skulle göra att vi måste kämpa och ibland lida.

En del av det vi brottas med handlar om att fatta beslut, medan det i andra fall handlar om följderna av de beslut vi fattat. En del av våra strävanden är en följd av val som andra gör och som påverkar vårt liv. Vi kan inte alltid styra allt som händer med oss i det här livet, men vi kan bestämma över hur vi ska reagera. Mycket av det vi kämpar med kommer i form av problem och påfrestningar som ibland orsakar lidande. Andra gånger handlar det om frestelser, prövningar och motgångar.

Ändå utgör kampen en del av det heliga helgelseförloppet. Det finns inga lätta eller lättjefulla vägar att bli helgad till den grad att vi är förberedda att bo i Frälsarens närhet. Och de bördor vi bär kan medföra välsignelser. Till följd av denna kamp blir vår karaktär mer kristuslik.

Även om dessa erfarenheter kan orsaka smärta, lidande och sorg, har vi fått denna absoluta försäkran: "Ingen smärta som någon man eller kvinna på jorden lidit kommer att vara utan kompensation om den genomlids med undergivenhet och bemöts med tålamod" (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red av Edward L Kimball [1982], s 168).

Frälsaren gav tröst och råd till profeten Joseph Smith (1805–1844) medan denne led i Liberty-fängelset, och

**Tack vare sin oändliga
kärlek till oss vädjar han
till Fadern om förlåtelse
för våra synder, och vi
kan få denna förlåtelse
om vi uppriktigt
omvänder oss.**

förklarade fördelarna och välsignelserna av att bära våra bördor väl: "Allt detta skall giva dig erfarenhet och tjäna dig till godo" (L&F 122:7). Han fortsatte:

"Min son, frid vare med din själ! Dina motgångar och lidanden skola endast vara ett ögonblick,

och därefter skall Gud, om du har uthärdat väl, upphöja dig i höjden; du skall triumfera över alla dina fiender" (L&F 121:7–8).

Människor reagerar på svårigheter på olika sätt. Några känner sig tillintetgjorda och nedslagna under de bördor som det fordras att de bär. Många börjar förebrå andra för sina svårigheter och nederlag, och de misslyckas med att följa Herrens råd. Det är en naturlig tendens att försöka ta den lätta vägen på vår resa genom livet och att bli missmodiga, fyllas av tvivel och till och med bli deprimerade, när vi står inför en kamp.

När äldste Neal A Maxwell var assistent till de tolv beskrev han olika sätt att reagera för svårigheter: "Samma prövningens vind som blåser ut en del människors beslutsamhetsljus, ger bara mera syre till [andras] tro" (se "Varför inte nu?" *Nordstjärnan*, maj 1975, s 40).

Om vi följer de uppenbarade eviga principerna, kommer vi att få kraft under kampen, och vi kommer att bli välsignade när vi bär våra bördor, griper oss an svårigheterna och övervinner hindren i våra liv. Om vi ska kunna få den kraft vi behöver, måste vi lära känna Frälsaren och följa hans råd.

EN PERSONLIG FRÄLSARE

Frälsaren har försäkrat oss att han känner oss personligen, att han är medveten om våra behov och att han är hos oss i nödens stund. Han sade: "Mina ögon vaka över eder. Jag är mitt ibland eder, men I kunnen icke se mig" (L&F 38:7). Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kvorum förklarade: "Frälsaren är mitt ibland oss, ibland personligen, ofta genom sina tjänare, och alltid genom sin Ande" (*The Lord's Way* [1991], s 14).

Frälsaren känner till allt som tidigare hänt, allt som nu

händer och allt som kommer att hända i framtiden. Jakob sade: "Ty han vet allting, och intet finns, som han icke vet" (2 Nephi 9:20). Han vet vad vi behöver redan innan vi ber om det (se 3 Nephi 13:8).

Han känner också till våra tankar och vårt hjärtas avsikter och ser in i vår eviga andes allra innersta (se Alma 18:32). Han sade: "Det som stiger upp i ert sinne känner jag till" (Hes 11:5).

Han vet vilka frestelser vi ställs inför. De frestelser Frälsaren utsattes för var större än någon frestelse vi någonsin skulle kunna bli utsatta för. Skrifterna säger: "Han led frestelser men gav icke efter för dem" (L&F 20:22). Han är redo att befria oss i frestelsens stund. Paulus skrev: "Eftersom han själv har lidit och blivit frestad, kan han hjälpa dem som frestas" (Heb 2:18). Petrus förkunnade: "Herren vet alltså att frälsa de gudfruktiga ur frestelsen" (2 Pet 2:9).

Frälsaren "känner människans svaghet" (L&F 62:1). Trots vår svaghet älskar han oss på ett ofattbart sätt och ger oss mycket hopp: "Jag giver människorna svaghet, så att de må bliva ödmjuka, och min nåd är tillräcklig för alla människor, om de ödmjuka sig för mig, ty om de ödmjuka sig för mig och hava tro på mig, vill jag göra det svaga starkt för dem" (Ether 12:27).

Förutom att han känner till våra tankar och avsikter, frestelser och svagheter, har han reda på allt vi gör i det här livet. Han sade: "Se, mina ögon skåda och känna alla deras gärningar" (L&F 121:24; se också 2 Nephi 27:27). "Jag känner dina gärningar, din kärlek och din tro, ditt tjänande och din uthållighet" (Upp 2:19).

Herren är redo att hjälpa oss när vi har det svårt:

"Hållen eder till mig, så skall jag hålla mig till eder. Söken mig med all iver, så skolen I finna mig. Bedjen så skolen I få, klappen så skall det öppnas för eder.

Vadhelst I bedjen Fadern om i mitt namn, som är nyttigt för eder, skall givas eder" (L&F 88:63–64).

Han är redo att trösta och råda oss när vi har det svårt och lider. Jakob sade: "Blicken med fasthet uppåt till Gud

och bedjen till honom med orubblig tro, så skall han trösta eder i edra sorger” (MB Jakob 3:1).

Herren ger oss ett hoppfullt sinnelag, han tröstar oss och ger oss en försäkran om att vi kan övervinna hindren vi står inför. Han har visat oss sättet att hämta kraft under våra prövningar. Med hans hjälp kan vi lyckas. Hör hur han råder och tröstar oss: ”Frukta icke, små barn, ty I ären mina, och jag har övervunnit världen ... och ingen av dem som min Fader givit mig skall gå förlorad” (L&F 50:41–42).

Med kärlek försäkrar han oss på nytt om att han är nära oss och kommer att leda oss genom de mörkaste perioderna i vårt liv. Hans styrka kommer att bistå oss i vår kamp, även när vi känner oss svaga: ”Därför är jag mitt ibland eder. Jag är den gode herden, Israels klippa; den som bygger på denna klippa skall aldrig falla” (L&F 50:44).

Tack vare sin oändliga kärlek till oss, vädjar han till Fadern om förlåtelse för våra synder och ger oss detta uppmuntrande råd: ”Upplyften edra hjärtan och fröjden eder, ty jag är i eder mitt, och jag är eder förespråkare hos Fadern” (L&F 29:5; se också L&F 45:3; 62:1; 110:4).

Om vi kämpar med synd, måste vi komma ihåg att han är redo att förlåta oss om vi uppriktigt omvänder oss. Alltför ofta glömmar vi att han är en

kärleksfull, omtänksam och barmhärtig Gud. En del kanske tycker att det inte finns något hopp eftersom de har misslyckats alltför många gånger. Herren har sagt att det finns stort hopp för syndare om de uppriktigt omvänder sig:

”Om han bekänner sina synder för dig och mig och omvänder sig i sitt hjärtas uppriktighet, skall du förlåta honom, och jag vill även förlåta honom.

Ja, så ofta mitt folk omvänder sig, vill jag förlåta dem deras försyndelser emot mig” (Mosiah 26:29–30).

Vi måste närma oss Herren som Enos i forna dagar gjorde. Han sade: ”Min själ hungrade, och jag böjde knän för min Skapare och anropade honom i mäktig bön och åkallan för min egen själ. Jag ropade till honom hela dagen,

Frälsaren ”led [Satars] frestelser men gav icke efter för dem”. Han vet vilka frestelser vi ställs inför och är redo att befria oss från dem.

ja, när aftonen kom, upphävde jag ännu min röst så högt, att den nådde himlarna" (Enos 1:4).

Det kanske krävs denna kraft i bönen för att få förlåtelse för en del synder. Allvarliga synder måste erkännas för en biskop, som är en allmän domare i Israel.

Frukterna av sann omvändelse och förlåtelse för synder är frid, hopp, glädje och ett rent samvete (se Mosiah 4:3). Alma beskrev denna känsla på följande sätt:

"Jag [kände] icke längre mina kval, ja, jag blev icke mera sönderriven av minnet om mina synder.

O, vilken glädje! Vilket underbart ljus jag såg! Ja, min själ var fylld med glädje, lika stor som min pina varit" (Alma 36:19–20).

Mormon undervisade om det som händer när vi får förlåtelse för våra synder: "Och syndernas förlåtelse bringar ödmjukhet och mildhet i

hjärtat, och till följd av ödmjukhet och mildhet i hjärtat kommer den Helige Andens besök, vilken Hugsvalare fyller människan med hopp och fullkomlig kärlek, och denna kärlek förbliver genom flitig bön, allt intill änden" (Moroni 8:26).

KRAFT ATT ÄNDRA OSS

Om Herren ska kunna hjälpa oss att få kraft att kämpa, måste vi göra det han har rått oss att göra. Detta innebär att vända sig till honom och tillämpa vissa evangelieprinciper.

Lita på honom. Tillit innefattar ödmjukhet, en villig och foglig ande som förtröstar på honom och hans uppenbarade råd. Herren råder oss: "Vänden alla edra tankar till mig, tvivlen icke, frukten icke" (L&F 6:36). Vi får kraft när vi söker hans vilja, inte vår vilja. Han säger kärleksfullt: "Var ödmjuk så skall Herren, din Gud, leda dig vid handen och besvara dina böner" (L&F 112:10). Han är vägen, och det är endast genom honom som vi kommer att lyckas.

Följ hans råd. Vi får stor kraft genom att följa Herrens råd. Jakob sade: "Söken ej efter att giva Herren råd utan tagen emot råd av hans hand" (MB Jak 4:10). Alma lärde: "Rådför dig med Herren i allt vad du gör, så skall han leda dig till det som är gott" (Alma 37:37).

Skrifterna är fyllda med storslagna löften till dem som följer hans råd. Vi bör begrunda dessa mäktiga löften och utveckla tro och tillit till Herren.

Herren ger råd som svar på våra böner. Han råder oss när vi söker i skrifterna efter lösningar på våra problem. Nephi skrev: "Mätten eder med Kristi ord, ty se, Kristi ord skola tillkännagiva för eder allt vad I skolen göra" (2 Nephi 32:3).

Herren ger råd genom sina utvalda tjänare (se L&F 1:38). Inspirerade råd kan också komma från nära och kära. Medan vi kämpar är det inte alltid vi ser och tänker klart. Detta är anledningen till att vi bör lyssna till råd.

Det krävs mod att lyda de råd vi får. Herren har varnat oss för att tro att vi inte behöver råden från honom och hans tjänare och från dem som är rädda om oss. Då kommer vi att "falla och ådraga [oss] en rättfärdig Guds hämnd" (L&F 3:4).

Begrunda hans löften. Skrifterna är fyllda med storslagna löften till dem som följer hans råd. Vi bör begrunda dessa mäktiga löften och utveckla tro och tillit till Herren. Hans löften är säkra.

Genom kung Limhi får vi ett underbart löfte om styrka: "Om I viljen vända eder till Herren av hela edert hjärta och förtrösta på honom och tjäna honom flitigt av hela edert förstånd, skall han enligt sin egen vilja och sitt behag befria eder från träl-dom" (Mosiah 7:33).

Frälsaren ger oss andra underbara löften som bör stärka oss i kampen:

"Varen därför vid gott mod och frukten icke, ty jag, Herren, är med eder och skall stå vid eder sida" (L&F 68:6).

"Om I ären ödmjuka och trofasta och åkallen mitt namn, se, så skall jag giva eder segern.

Jag giver eder ett löfte, att I skolen befrias ur eder träl-dom denna gång" (L&F 104:82–83).

Herren har uppenbarat andra mäktiga principer om hur vi kan få inre styrka. Om vi tillämpar dessa principer, kommer vi att välsignas med kraft och sinnesfrid.

Ta ansvar för dina val. Att erkänna och ta ansvar för våra val och deras följder är ett avgörande, första steg i

förändringsprocessen. Herren förklarade att "emedan du har erkänt din svaghet, skall du göras stark" (Ether 12:37; se också L&F 135:5). I den storslagna planen bestämde Herren "att var och en ... må kunna handla enligt den frihet jag givit honom, att varje människa må vara ansvarig för sina egna synder på domens dag" (L&F 101:78).

När vi lägger skulden för våra handlingar på andra eller på omständigheter som vi befinner oss i, kan vi aldrig få kraft att ändra oss. Några har en tendens att bortförklara sitt uppträdande eller komma med ursäkter. Sådant är undanflykter som används för att lindra skuld-känslor och tillfälligt komma undan känslan av misslyckande med att göra rätta val i livet. De försvagar vår karaktär och förlänger vårt lidande och våra påfrestningar.

Stärk din tro. Tro ger oss kraft att göra nödvändiga förändringar i vårt liv (se 2 Nephi 1:10). Om vi inte har tillräcklig tro kan vi inte ändra oss eller botas från våra svagheter (se 3 Nephi 17:8). Våra svagheter kan aldrig bli starka utan stor tro. Det krävs tro för att få svar på våra böner (se L&F 10:47). Moroni sade: "Se, jag säger eder, att envar som tror på Kristus och icke tvivlar skall få vadhelst han beder Fadern om i Kristi namn" (Mormon 9:21).

Vi får aldrig undervärdera Herrens förmåga, inte ens när vi känner oss maktlösa. Nephi påminner oss om Herrens oändliga förmåga när han säger: "Ja, huru kommer det sig, att I haven förgätit, att Herren kan göra allt vad han vill för människobarnen, om de blott hava tro på honom? Därför, låtom oss förtrösta på honom!" (1 Nephi 7:12.)

Han är verkligen en Gud som gör under (se 2 Nephi 27:23). Moroni förmanar oss: "Ty om det icke finnes någon tro ibland människobarnen, kan Gud icke göra något under ibland dem" (Ether 12:12). Herren gör oss uppmärksam på trons betydelse: "Kom ihåg, att utan tro, kan du intet göra" (L&F 8:10).

Förstärk rättfärdiga önskningar. Vår motivation att

ändra oss kommer av vårt hjärtas önsknings. Utan en djup, gudomlig önskan att omvända oss, blir det ingen förändring. Alma undervisade om denna storslagna princip när han sade: "Jag vet, att han beskär människorna i enlighet med deras vilja" (Alma 29:4).

Fördjupa vårt hängivenhet. Utan hängivenhet har våra önsknings en tendens att avta och dö ut. Hängivenhet ger styrka och kraft att göra de lämpliga förändringar vi vill åstadkomma. Denna hängivenhet bör vara som Nephis i forna dagar. När han fick en svår uppgift, lovade han med en kristuslik hängivenhet att göra det: "Jag vill gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet, att Herren icke giver människornas barn några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befäller dem" (1 Nephi 3:7; se också 1 Nephi 3:15).

Fasta och be. Herren har befallt oss "att fortsätta med att bedja och fasta från denna stund" (L&F 88:76). Vi får stor kraft när vi fastar och ber rörande det vi har att kämpa med och för vår andliga välfärd.

När vi fastar bör vi göra det med ett syfte, med bön och "med blicken endast på Guds ära" (L&F 4:5). Vi bör sträva efter att kunna behärska oss och ha rena tankar, och vi bör begrunda andliga ting. Vi kan få kraft genom att studera skrifterna medan vi fastar. Vi bör lyssna till Andens maningar när vi söker efter lösningar.

Vi bör bönfälla Herren om styrka och om att räddas från våra beteendens slaveri (se Alma 58:10; MB Jakob 3:1). Vi bör be om kraft att motstå frestelser. Herren uppmanar och råder oss att alltid be "så att du icke inledes i frestelse och förlorar din lön" (L&F 31:12; se också L&F 61:39; 10:5). Vi bör be för att få förlåtelse och för att uttrycka vår kärlek och tacksamhet mot vår himmelske Fader.

Till följd av vår uppriktiga omvändelse, våra böner och vår fasta, kommer vi att få förlåtelse. Vi kan känna den glädje som är en av Andens frukter (se L&F 59:13). Vi kan bli helgade (se Helaman 3:35) och ärva evigt liv (se Omni 1:26).

Fasta och bön hjälper oss att kontrollera våra tankar, känslor, passioner och böjelser. Vi kan få dem och våra kroppar att underkasta sig våra andar. Vår andlighet, styrka, kraft och ödmjukhet ökar. Vårt vittnesbörd växer. Vi får svar på våra böner och känner frid och tröst. Vi får njuta av Andens gemenskap. Vår kärlek tilltar. Dåliga känslor försvinner från vår själ. Vi får ökad kraft att motstå frestelser och övervinna svagheter. Vi befrias från onödigt oro. Vår tro och vårt hopp ökar. Tvivel och missmod skingras.

Kom ihåg prästadörets välsignelser. Medan vi kämpar kan vi be om att få en prästadömsvälsignelse. För att välsignelsen ska bli verksamt, måste vi vara ödmjuka och läroaktiga. Vi måste vara villiga att låta vår vilja underkastas Faderns såsom den uttalas i välsignelsen. Denna välsignelse kan innehålla ett underbart råd från Herren. Våra sinnen kan upplysas och vår kunskap och förståelse kan öka. Han har gett ett storslaget löfte om det som kommer att uttalas av den prästadömsbärare som ger välsignelsen: "Och vad de tala drivna av den Helige Anden ... skall vara Herrens vilja, skall vara Herrens sinne, skall vara Herrens ord, skall vara Herrens röst och Guds kraft" (L&F 68:4).

Vi måste ha fullständig tro på och lita helt och hållet på råden vi får. Vi måste ha modet att följa dem. Om vi gör det, kommer vi att få ökad kraft att lyckas i vår kamp.

Begrunda våra patriarkaliska välsignelser. Vår patriarkaliska välsignelse är ännu en källa till styrka i vår kamp. President Ezra Taft Benson (1899–1994) sade följande om Frälsaren: "Han vet i förväg varje strategi som fienden kommer att använda mot dig ... Han känner till dina svagheter och han känner till dina starka sidor. Du kan med hjälp av personliga uppenbarelser upptäcka några av dina starka sidor, då du omsorgsfullt och under bön studerar din patriarkaliska välsignelse" (*The Teachings of Ezra Taft Benson* [1988], s 214).

När president James E Faust verkade som medlem i de tolv apostlarnas kворum sade han följande: "Vår

patriarkaliska välsignelse kan uppmuntra oss då vi är nedslagna, stärka oss då vi är rädda, trösta oss då vi sörjer, ge oss mod då vi är fyllda med ängslan, lyfta oss då vi är svaga i anden" ("Patriarkaliska välsignelser", *Nordstjärnan*, jun 1983, s 33).

ETT SISTA RÅD

Om vi kämpar med synd bör vi begrunda Almas innerliga vädjan:

"Och nu, mina bröder, önskar jag ur djupet av mitt hjärta, med stor ängslan och vanda, att I hörsammen mina ord och avkasta edra synder och icke uppskjuten omvändelsens dag,

utan ödmjuken eder för Herren och åkallen hans heliga namn och vaken och bedjen oavslåtligen, på det I icke mån bliva frestade över eder förmåga att uthärda det, att I måtten stå under den Helige Andens ledning och vara ödmjuka, saktmodiga, undergivna, tåliga, fulla av kärlek och långmodighet,

hava tro på Gud, hava hopp om att erhålla evigt liv, hava Guds kärlek i edra hjärtan alltid,

på det I måtten bliva upphöjda på den yttersta dagen och ingå i hans vila" (Alma 13:27–29).

Frälsarens ord är passande råd när kampen inte gäller följderna av någon synd: "Rannsaken noga, bedjen alltid och haven tro, så skall allting samverka till edert bästa, såframt I vandren uppriktigt och hållen de förbund I haven ingått med varandra" (L&F 90:24).

Alla råden i skrifterna och från bröderna är hoppfulla ord. De återspeglar den kärlek Frälsaren känner för oss och hans önskan att det ska gå bra för oss. Det finns inget annat sätt att hämta krafter i nödens stund. Om vi följer hans råd, kommer vi att få oerhörda krafter att kämpa vidare. □

I likhet med dem som Frälsaren välsignade i forna dagar, kan vi i våra dagar be om få en prästadömsvälsignelse. Denna välsignelse kan innehålla ett underbart råd från Herren.

"REDO FÖR HANS HÄRLIGHET"

Livet är inte alltid lätt ... ", säger äldste L Lionel Kendrick i de sjuttios kvorum. "Under livets gång kommer vi att få brottas med svårigheter, och många av dem kommer att orsaka oss lidande och smärta" (se sidan 28 i detta nummer). ☺

Varför måste det vara så? "Mitt folk måste prövas i allting", säger Herren, "att de må beredas att mottaga den härlighet, som jag berett åt dem" (L&F 136:31). Utan provningar

kan vi inte beredas för de stora välsignelser Herren önskar ge oss. "Kampen", fortsätter äldste Kendrick, "utgör en del av det heliga helgelseförloppet. Det finns inga lätta eller lättjefulla vägar att bli helgad till den grad att

vi är förberedda att bo i Frälsarens

närhet."☺ Följande berättelser visar hur människor har uthärdat eller övervunnit svårigheter och blivit starkare och mer helgade som följd av sin kamp.

.....

Trons kraft

Maribel Herrera Chacón

För flera år sedan fick min dotter, som då bara var sju år gammal, en stor svullnad framtill på halsen. Läkaren som behandlade Jeanette förklarade att hon hade fel på sköldkörteln som växte både inåt och utåt och att situationen var ganska allvarlig. Han remitterade henne till sjukhuset för en del prov och sade att hon förmodligen skulle behöva genomgå en operation.

Vår familj började genast fasta

och be för att Jeanette skulle bli frisk igen. Vi bad att allt skulle gå bra. Jeanette hade stor tro och brukade ofta säga: "Mamma, jag vet att Gud ska bota mig och att de inte behöver operera."

Dagarna gick och det blev dags att ta henne till barnsjukhuset i San José, huvudstaden i Costa Rica. Innan vi åkte gav min make och mina två bröder henne en prästadömsvälsignelse. Under välsignelsen kände

Jeanette inom sig att ett stort underverk höll på att hända. Det var som om en vänlig och ömsint hand strök henne över halsen. "Mamma", sade hon senare, "Jag vet att det inte är något fel med mig. De kommer inte att lägga in mig på sjukhuset eller operera mig."

Läkarna undersökte min dotter, och sedan sade vår läkare: "Det är inget fel med henne. Hon är frisk."

Medan vi satt i väntrummet på sjukhuset, frågade jag Jeanette hur hon mådde.

"Jag mår bra", sade hon, och försäkrade på nytt att det inte var något fel på henne.

Min make och jag hade hela tiden en bön inom oss och försökte utöva tro på att allt skulle bli bra. Vi förstod också att det kanske inte var Herrens vilja att Jeanette skulle bli botad. Vi bad om mod och tro att också kunna acceptera ett sådant svar.

Till slut kom läkaren och kallade in min dotter till sitt mottagning och började undersöka henne. Sedan sade han mycket förvånad: "Ursäkta, men jag måste be er vänta här en stund. Det är en sak jag inte förstår, och jag behöver tala med några av mina kolleger."

Han gick ut ur rummet och kom tillbaka med fem andra läkare. Jag var så nervös att jag skakade, men min dotter var lugn och glad. Läkarna undersökte henne, och sedan sade vår läkare: "Det är inget fel med henne. Jag vet inte vad som hänt, men hon är frisk. Åk hem och oroa er inte för henne."

Min dotter är nu fjorton år gammal, och hon är mycket frisk och aktiv och har ett starkt vittnesbörd. Mitt eget vittnesbörd har stärkts tack vare hennes exempel. Vi är tacksamma för att vår himmelske Fader hörde och besvarade våra böner. Och även om läkarna kanske blev förbryllade över det som hänt, förstod vi det och är tacksamma för

Herrens helbrägdagörande välsignelser i vårt liv.

Maribel Herrera Chacón är medlem i San Carlos gren, Naranjo distrikt i Costa Rica.

Roddarlaget

Humberto Eiti Kawai

Vad säger ni om vårt roddarlag — hör det till historien?" Mannen i avgångsklassen var ivrig när han ställde frågan, som uppenbarligen var retorisk, till förstaårseleverna. "Inte alls! Det är en tradition!"

Jag var en av dessa nya som börjat sin läkarutbildning vid universitetet i São Paulo, ett universitet som länge varit berömt för sina segrar i roddtävlingar. Några i laget hade bett vår professor ge dem några minuter till att värva nya medlemmar till laget. Vi skulle ersätta dem som tagit sin examen.

Som följd av deras entusiastiska värvningstal bestämde sig 30 av oss för att pröva på. Ingen av oss hade någon erfarenhet av rodd. Vi var alla i dålig kondition, vilket vår tränare ständigt påminde oss om. Han hade varit i det militära och gjorde inga ansträngningar att dölja sin avsky över vår dåliga kondition. Han skämtade också mycket om ironin i att vi som medicinstuderande själva hade så svaga muskler.

Träningen var mycket hård och började klockan fem på morgnarna, sex dagar i veckan. Vi måste sätta väckarklockan på kvart över fyra för att hinna med bussen till

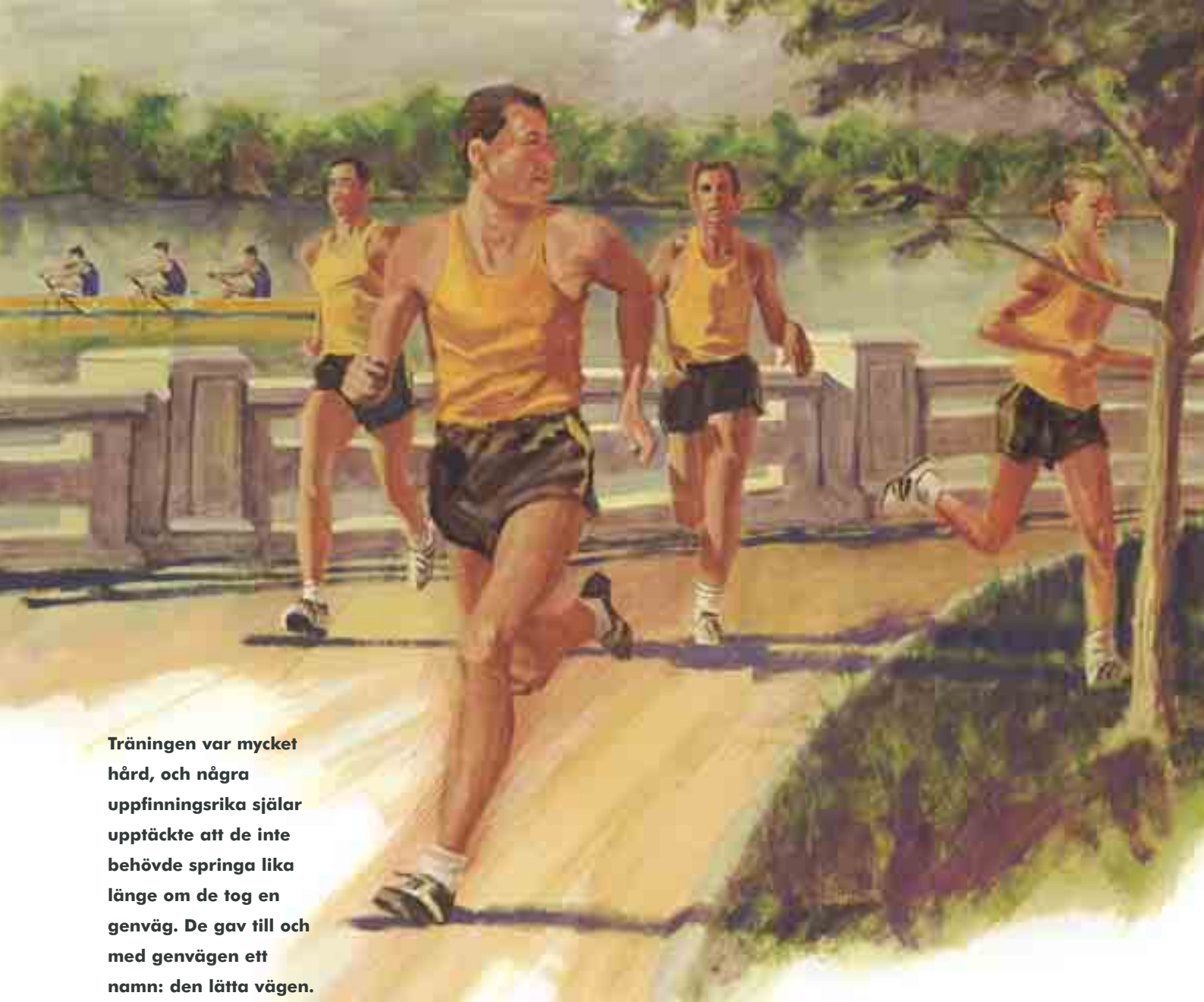
träningsområdet. De mindre disciplinerade slutade snart att komma. De av oss som fortsatte lade märke till att tränaren ägnade all sin uppmärksamhet åt lagets veteraner. Under tiden blev vi nykomlingar kommenderade att springa runt utkanten av universitetsområdet.

São Paulos universitet täcker ett stort område, och rundan blev därför nästan en hel mil. Det krävdes enorma ansträngningar av sådana som vi, som hade så dålig kondition. Vi var helt slut när vi var färdiga, och tränaren befallde oss att gå till duscharna utan vidare kommentarer.

Så fortsatte det i flera veckor. Efter en tid upptäckte några uppfinningsrika själar att de inte behövde springa lika länge om de tog en genväg. I stället för att springa runt hela området, tog de en avstickare genom skogen. De tyckte naturligtvis själva att de var mycket smarta, när de hann före oss till duscharna. De gav till och med genvägen ett namn — den lätta vägen.

Så småningom meddelade tränaren att han hade namnen klara på dem som skulle få tillhöra det officiella laget. Till sin förvåning blev ingen av dem som tagit den lätta vägen vald. Jag vet fortfarande inte hur tränaren fått reda på det.

Vi har alla ett lopp att springa i livet. Vårt lopp kan vara svårt ibland, men vi har en Tränare som känner oss väl. Han har lovat oss: "Den som är trofast och ståndaktig skall övervinna världen" (L&F 63:47). Det kan se ut

Träningen var mycket hård, och några uppfinningsrika själar upptäckte att de inte behövde springa lika länge om de tog en genväg. De gav till och med genvägen ett namn: den lätta vägen.

som om en del vinner på att bryta mot reglerna, men faktum är att inga ansträngningar som görs för att hålla bu-
den kommer att bli obelönade.

Jag känner mig alltid tacksam när jag tänker tillbaka på roddarlaget. Jag har fortfarande kvar guldmedaljen som jag fick för våra segrar. Men vad som är ännu viktigare är att jag har kvar den beslutsamhet jag då utvecklade att aldrig ta den lätta vägen.

Humberto Eiti Kawai är medlem i Vila Mariana församling, Ipiranga stav i São Paulo i Brasilien.

Min långa klättring hem

Mavis Grace Jones

Jag blev medlem i kyrkan i England 1965, men min fars och andras fientliga reaktion fick mig till slut att bli mindre aktiv.

Det var en plågsam och olycklig tid. Utifrån sett verkade det lätt att hålla sig borta från kyrkan, och jag antar att jag började bryta mot visdomsordet för att lura mig själv att tro att jag inte brydde mig. Till slut hade jag lyckats övertyga mig om att

min himmelske Fader inte längre älskade eller brydde sig om mig, och jag kände mig helt förkastad och ensam.

Medlemmarna fortsatte besöka mig då och då, men det hjälpte inte. Jag både kände ovilja mot dem och var avundsjuk på dem.

En kväll kom ett par äldre kvinnliga missionärer förbi. Jag hade bestämt mig för att göra det svårt för dem, så att de inte skulle komma tillbaka, men något inom mig började tycka om dem. De hade kommit som vänner, inte för att predika för mig

eller få mig att känna mig skyldig.

De kom tillbaka gång på gång. Ibland för att arbeta i min trädgård, eller skrapa bort färgen från en gammal kista och hjälpa mig renovera den, men framför allt kom de för att vara god vän med mig. Jag började kunna känna Frälsarens kärlek genom dem när de fyllde mitt hem med sin påtagliga glädje över att leva enligt evangeliet. De vann mitt förtroende, något som jag haft så svårt för att ge.

Deras missioner tog alltför tidigt slut och de återvände till sina hem. Jag besökte dem senare i Förenta staterna. Upprorsandan mot kyrkan fanns emellertid fortfarande inom mig, och därför gick jag inte till något av kyrkans möten under resan. Faktum är att jag njöt av att

dricka kaffe framför mina två vänner och gjorde stora ansträngningar att visa dem att jag var "oberörd". Jag märkte snart att jag var långt ifrån oberörd.

En lördag före påsk åkte vi till en minnespark i Glendale i Kalifornien, och i ett museum där blev vi mycket gripna av målningar och annan slags konst som handlade om Frälsaren. Det verkade som om försoningen plötsligt blev verklig för mig. En vecka senare var jag i södra Utah samma söndag som det var generalkonferens. När jag var för mig själv en stund slog jag på teven och hörde president Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet, tala. Medan jag lyssnade på denne store man, kunde jag inte hålla tillbaka tårar av skuld och skam.

Samma eftermiddag klättrade jag upp till en av utkikspunkterna i nationalparken vi kommit till. Medan

jag klättrade försökte jag få perspektiv på mitt liv. Jag märkte att klättringen, som bitvis var mycket svår och påfrestande, kunde jämföras med prövningarna i mitt liv. Eftersom jag strävade vidare och klättrade ända upp, kunde jag titta ner på det vackra i skapelsen och känna mig upprymd.

Den upproriska andan inom mig hade inte helt försvunnit, men jag började känna att min fientliga inställning försvann. Jag började känna kärlek, vilket var något nytt, vackert och främmande för mig. Jag började också förstå att jag kunde vara älskad. Jag visste att jag måste förändra mitt liv och uppriktigt omvända mig.

När jag kom hem igen kände jag mig mycket annorlunda inombords.

Jag märkte att klättringen, som bitvis var mycket svår och påfrestande, kunde jämföras med prövningarna i mitt liv. Eftersom jag strävade vidare, kunde jag titta ner och känna mig upprymd.

Jag började hoppas och höll på att lära mig be om vägledning och om förlåtelse. Sann omvändelse sker inte över en natt. Det tog många månader innan jag kände att jag blivit förlåten. Jag fattade ett beslut att börja komma till kyrkan igen. Det svåraste med detta var att ta mod till sig och verkligen gå fram till dörren och gå in.

Jag övervåldigas när jag tänker på innebörden i Frälsarens försoning: "O vilken kärlek stor att han till jord kom ned och för mig döden led!" ("Oändlig är kärleken", *Psalmer*, nr 125). Det är också underbart att två kvinnliga missionärer kom in i mitt liv så som de gjorde och gav mig av sin kärlek och sitt exempel. Jag var mycket glad att en av dem kunde vara min ledsagare, när jag äntligen kom till templet för att få min begåvning.

Efter att ha irrat omkring i många år, hade jag till slut kommit hem.

Mavis Grace Jones är medlem i Bristols första församling i Bristols stav i England.

"Jag har hittat dem!"

Madeleine Kurtz

Medan min make Robert och jag var på heltidsmission i Filippinerna reste vi till Cagayan de Oro för att öppna ett släkthistoriskt center i Cagayan de Oros östra stavscenter och för att undervisa i släktforskning. Vi inbjöd också medlemmar från Malaybalays distrikt att komma dit. Utlänningar får inte lov att komma in i vissa delar av den

regionen, och Malaybalay var ett område som vi inte kunde besöka. I nästan ett år hade Malaybalays distrikt haft utrustningen som tillhör ett släkthistoriskt center. Allt de behövde var lite utbildning för att kunna öppna centret.

Vi kontaktade distriktspresidenten i Malaybalay, Leandro Miole, och frågade honom om han och de heliga i Malaybalay kunde komma till Cagayan de Oros östra stavscenter för att delta i vårt seminarium. President Miole svarade att de mycket gärna skulle komma, även om det innebar en över två timmar lång resa längs bergsvägar. Min make skrev ett brev till president Miole med datum, plats och tid för vårt utbildningsmöte.

När jag höll på med min del av utbildningen under seminariet, kom en man in och började tala med min make. Mannen tog fram ett brev ur fickan och öppnade det så att min make kunde läsa det. Jag kunde se att samtalet var ganska allvarligt.

När utbildningsmötet var över berättade min make för mig att mannen ifråga var president Miole från Malaybalays distrikt. Han och tio medlemmar från distriktet hade väntat i Cagayan de Oros stavscenter sedan klockan åtta på morgonen. President Miole hade visat min make brevet med alla detaljer om utbildningen. Till min makes förtret såg han att han glömt att ange att utbildningen skulle hållas i östra stavscentret. Vi tyckte det var mycket

tråkigt att dessa trofasta heliga hade väntat i timmar på att få en utbildning som de aldrig fick, och vi samtyckte glatt till att åka till Cagayan de Oros stavscenter och hålla utbildningsmötet.

Medlemmarna blev mycket glada när vi kom. Vi inledde med en bön och en psalm och sedan började vi med utbildningen.

När jag började visa hur man använder en läsapparat för mikrofilmer, märkte jag att en film lämnats kvar i apparaten. I stället för att använda den film jag tagit med mig och tänkt använda vid demonstrationen, använde jag filmen som redan satt i läsapparaten. När min make rullade fram filmen och jag visade hur man skulle leta efter namn på den, hörde jag någon snyfta till. Jag tittade upp och fann att president Miole grät. Jag frågade genast om jag sagt något som sårat honom.

Genom tårarna sade han lugnt: "Jag hittade dem!" Han pekade på namnen på läsapparatens bildskärm och berättade att han hade sökt efter och bett om hjälp att hitta dessa namn — namnen på hans förfäder — i mer än tre år. Och nu fanns de där — i en läsapparat som han inte skulle ha sett och i en byggnad där han inte skulle ha varit.

Den dagen påmindes vi om att "medelst små och enkla medel uträttas mycket stort" (Alma 37:6). □

Madeleine Kurtz är medlem i Fort Macleods andra församling i Fort Macleods stav i Alberta i Canada.

Tro på JESUS KRISTUS

Vi kommer till denna jordiska tillvaro för att uppfylla flera syften. Ett av de viktigaste är att få en fysisk kropp och att ta emot och följa Jesus Kristus i tro. Alla som kommer till jorden får en kropp. Men olyckligtvis är det inte alla som tar emot Herren Jesus Kristus i tro. Det är vars och ens ansvar att utveckla den nödvändiga tron. Några kanske tänker: *Jag tror att Jesus Kristus är Frälsaren, men jag är inte säker på att jag förstår vad det betyder att ha tro på honom.*

Aposteln Paulus lärde att "tron är en övertygelse [eller försäkran] om det man hoppas, en visshet om det man inte ser" (Heb 11:1; se Joseph Smiths översättning av Heb 11:1). Kanske kan en sann berättelse förklara denna beskrivning.

För flera år sedan uppstod en del problem i början av en ung mors graviditet. Av fruktan för att förlora barnet, bad hon sin make att ge henne en prästadömsvälsignelse. Maken visste att han skulle uttrycka Herrens önskan i välsignelsen och inte hans egna önskningar, och därför knäböjde han i

innerlig bön för att söka Herrens vilja. Efter en tid kom en bestämd andlig försäkran om att barnet skulle leva.

En välsignelse gavs, men problemen i samband med graviditeten försvann inte. Faktum är att barnet föddes tre månader för tidigt. Första kvällen efter födseln gjorde läkarna upprepade och tillsynes fruktlösa försök att få fram syre från babyens underutvecklade lungor till hans blodådror. Fadern följde utvecklingen — och funderade över den andliga försäkran han tidigare fått. Han bad och fick ännu ett bestämt intryck av att babyen skulle överleva. Till och med när läkaren sade att det såg hopplöst ut, sade fadern till sig själv: "Jag vet vad Anden har talat om för mig. Jag ska lita på Herren."

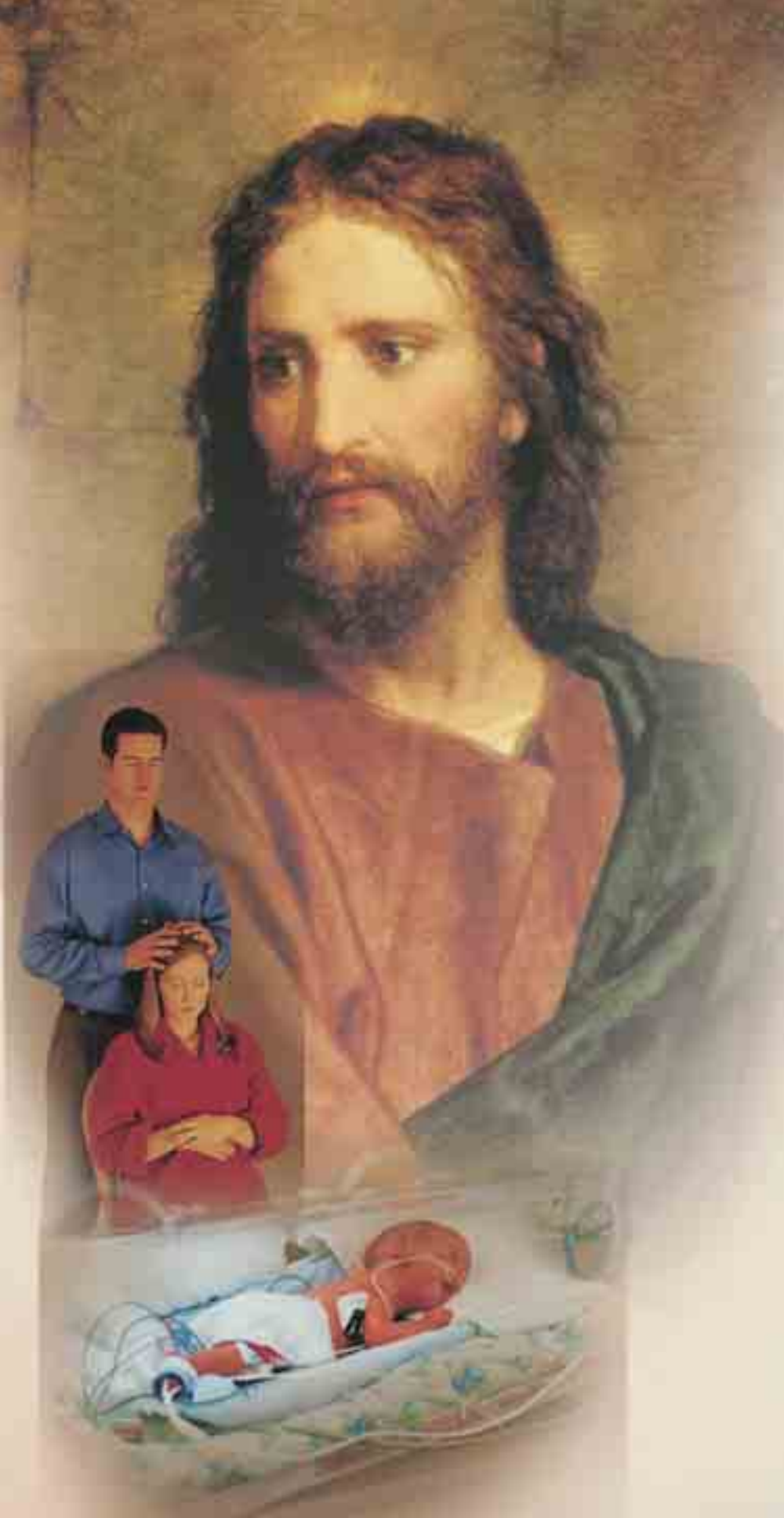
Kort därefter använde sig läkarna av en metod som de betraktade som sista utvägen. När den fungerade, blev inte fadern förvånad. Många svåra månader följde, och läkarna var ofta pessimistiska angående babyens chanser att bli frisk och kunna leva ett normalt liv. Men i dag är han

en frisk, aktiv tolvåring som nyligen ordinerats till diakon.

Den unge fadern hade tro på att hans son skulle bli bra, tack vare att han fått en gudomlig *försäkran* om det. Han kunde inte se in i framtiden och se en frisk tolvåring dela ut sakramentet — då skulle det handlat om fullkomlig kunskap. Men han visste vad Anden hade sagt till honom, och det var tydligt nog.

När vi handlar enligt en sådan försäkran från Herren, utövar vi tro och vår egen tro blir i sin tur starkare. Vi kan då få en större försäkran från Herren och utöva ännu större tro på honom. Jakob förklarade att tack vare att han och andra Guds profeter före honom hade fått "många uppenbarelser samt profetians ande", blev deras tro "orubblig, så att [de] till och med [kunde] befalla i Jesu namn och själva träden [lydde dem], likaså bergen och havets böljor" (MB Jak 4:6)

Principen är densamma för oss. När vi får bud eller råd från Herren genom hans profet eller genom

kyrkans ledare eller våra föräldrar, kan vi få ett vittnesbörd genom den Helige Anden om att undervisningen verkligen kommer från Herren. Om vi handlar i tro enligt denna försäkran, ger vi Herren möjlighet att välsigna både oss och andra.

Vår himmelske Fader kanske inte ber oss flytta några berg, men han kanske frågar:

”Har du tro nog att få svar på dina böner?

Har du tro nog att betala tionde?

Har du tro nog att bara sällskapa med dem som kan ta dig till templet, och till att lita på att jag kommer att ge dig någon som du kan bilda en evig familj med?”

Den kanske viktigaste frågan han kan ställa till oss handlar om vår vilighet att ta emot Herren Jesus Kristus i våra liv och låta honom hjälpa till att ändra på oss:

”Har du tro nog på Herren för att be om förlåtelse för dina synder och om ett förändrat hjärta?

Har du tro nog att hålla buden och göra det jag har bett dig göra?” □

Ta nästa steg

Det kanske krävs hjul för att klara det, men David Eves tar sig framåt för att förverkliga sina drömmar — bland annat att gå på mission.

Jane Forsgren

David Eves upptäckte att livet snabbt kan förändras när han och hans vänner den 20 september 1997 körde ett litet terrängfordon i södra Utah.

"Vi körde över ett gupp och tappade kontrollen", förklarar David. "Jag kommer ihåg att jag flög genom luften och sedan vaknade upp med en olidlig smärta. När jag såg mina kamrater titta ner på mig, och talade om för dem att jag inte kunde känna mina ben, visste jag att jag aldrig skulle bli den jag varit."

David flögs till ett sjukhus i Salt Lake City och gick igenom en operation som tog åtta timmar. I tre månader kämpade han för sitt liv.

David som var medlem i La Verkins andra församling i La Verkins stav i Utah hade varit en framgångsrik idrottsman, men nu stod han inför nya utmaningar. Han kunde varken behålla maten eller tala och han led av svår smärta. Han gick ner i vikt från 78 till 45 kilo på två månader.

Dagarna och nätterna var svåra att uthärda. "Jag ville sluta med de smärtstillande medicinerna men smärtan var olidlig", minns David.

"Jag bad pappa läsa för mig i Mormons bok och då han gjorde det hände ett mirakel. Anden som boken förde med sig gjorde mig så lugn att jag kunde slappna av."

Men David blev inte bättre. Jill Eves blev förskräckt över sin sons kraftiga viktninskning. Hon bad om

inspiration och kände sig manad att anlita en specialist. Den nye läkaren gjorde ett ingrepp i hans matstrupe. Två veckor senare kom David hem från sjukhuset.

David far Raymond hade lärt honom två viktiga hemligheter när det gäller att uppnå sina mål: Ge allt och ge aldrig upp. David var van att ge allt, så det var ingen överraskning att han var tillbaka i skolan måndagen efter det att han lämnat sjukhuset.

"Jag hade kroppen i gipsförband och bar ett nackstöd", berättar

David. "Jag hade en absolut tro på att jag skulle bli bättre, men insåg snart att jag skilde mig helt från de andra 800 eleverna i skolan. Efter den första svåra veckan visste jag att jag kunde göra allt jag ville. Jag måste bara finna ett annat sätt."

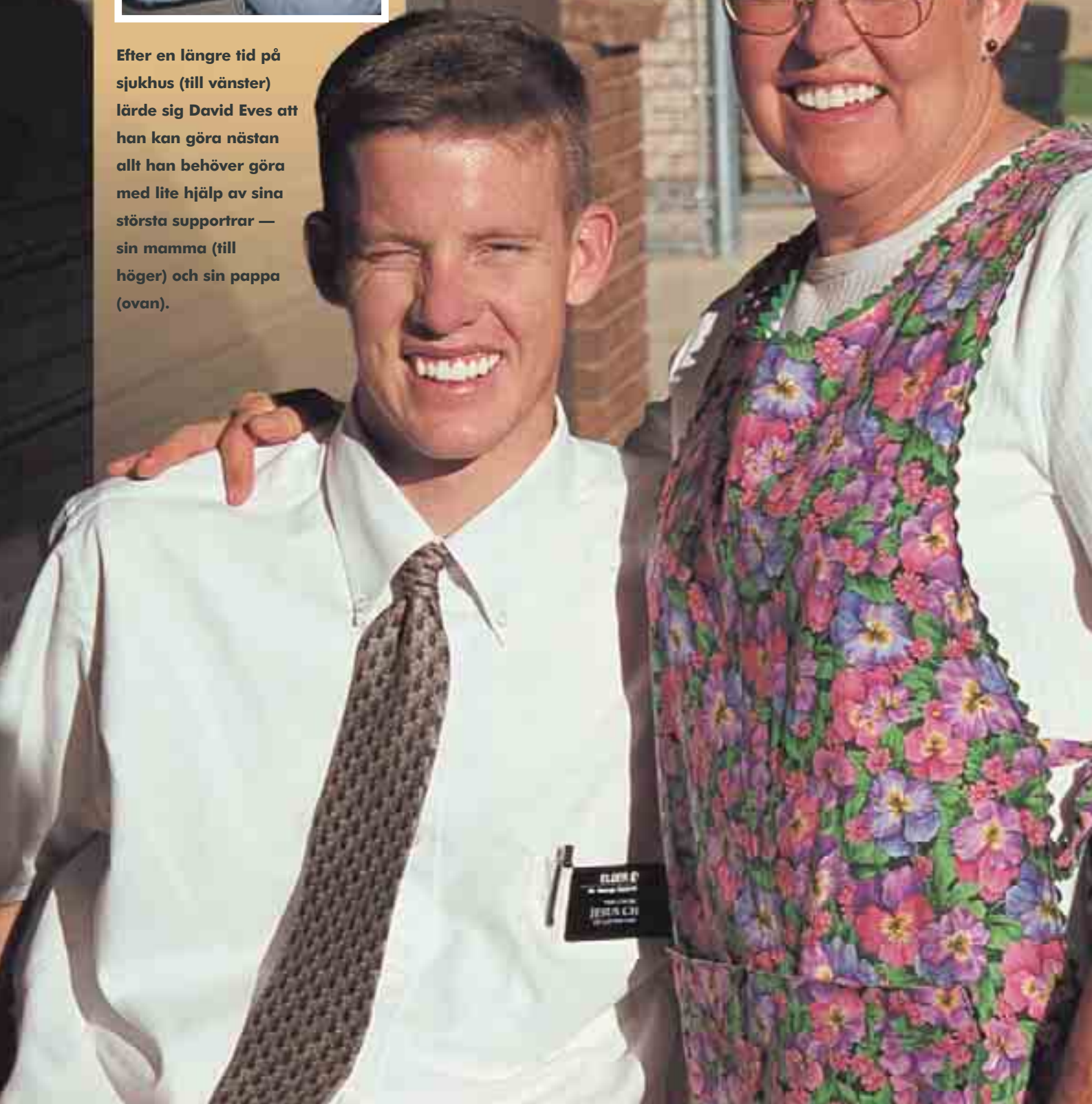
Några månader senare föreslog Davids bror att han skulle ställa upp i valet av ordförande för elevrådet. Än en gång gav David sitt allt, så från att ha varit en idrottsstjärna utvecklades han till skolledare. "Det året var fantastiskt", säger han. "Det blev en perfekt förberedelse för min mission."

David arbetade hårt med sjukgymnastiken eftersom han var fast besluten att gå ut som missionär. En del av hans vänner sade att han inte behövde gå på mission eftersom han satt i rullstol, men David höll inte med. "Jag visste att Herren ville att jag skulle gå", säger han, "så jag beslöt mig för att göra allt som stod i min makt för att göra det möjligt."

Snart kunde han duscha och klä sig själv, köra bil och ta sig nästan vart som helst i sin rullstol. Faktum är att när läkarna gett honom klar-tecken, lärde han sig till och med att

Efter en längre tid på sjukhus (till vänster) lärde sig David Eves att han kan göra nästan allt han behöver göra med lite hjälp av sina största supportrar — sin mamma (till höger) och sin pappa (ovan).

Äldste Eves tillbringade förmiddagarna vid Deseret Industries med att undervisa lärlingar som ville skaffa sig och utveckla en yrkesskicklighet.

Alternativa heltidsmissioner

Om du är en ung man eller kvinna som av medicinska skäl är förhindrad att tjäna som heltidsmissionär — men kan klara dig på egen hand — kan du få tillfälle att verka som servicemissionär för kyrkan samtidigt som du bor hemma.

- Sedan du talat med dina föräldrar kan du berätta för din biskop eller grensresident att du vill gå ut som servicemissionär.

- Om din biskop eller grensresident känner att en servicemission är lämplig för dig, kan han finna områden för dig att tjäna där dina speciella färdigheter kan komma till nytta. Du kan exempelvis kallas att tjäna i ett lokalt släktforskningscenter, på en arbetsförmedling, ett servicecenter eller ett religionsinstitut. Du kan bli kallad att hjälpa till med underhållningsarbeten på kyrkans byggnader och tomter eller att hjälpa lokala medlemmar som behöver hjälp. Du kan bli kallad att hjälpa någon med sitt skolarbete eller lära någon att läsa. Eller kanske du kan hjälpa till i någon hjälporganisation.

- Din biskop eller grensresident avgör — i samråd med dig och dina föräldrar — hur lång din mission ska vara.

- Din stavs- eller distriktsresident kommer att utfärda din kallelse och din senare avlösning. Han kommer också att avgöra vilka av heltidsmissionärernas regler som kommer att gälla för dig.

- Du bör stå i regelbunden kontakt med dina prästadömsledare. Regelbunden kontakt bör också upprätthållas mellan dina prästadömsledare och dem som du betjänar i din kallelse.

- Där så är möjligt bör du också arbeta tillsammans med heltidsmissionärerna. □

sätta på sig stödskenor och gå med kryckor genom att med axlarnas hjälp pressa sig framåt. För en som saknar balanskänsla och inte kan känna marken under sig var detta en bragd.

Efter examen i gymnasiet kunde David knappt vänta tills han fyllt 19 år och kunde sända in sin missionärsansökan. Hans läkare skrev ett intyg på att han var helt oberoende.

Men det skulle inte gå som han tänkt. Brevet han fick var inte en kallelse utan ett meddelande om att han inte kunde verka som proselyterande heltidsmissionär.

”Jag var förkrossad”, säger David. ”Jag hade arbetat så hårt för det och det verkade som om allt togs bort från mig på bara några sekunder.” Men David gav inte upp. Under ett samtal på kyrkans huvudkontor försäkrade man honom om att det fanns en mission för honom också.

En vecka senare kallades han att fylla en välfärdsmission på Deseret Industries (D I) i S:t George i Utah och samtidigt bo hemma hos sina föräldrar. David var inte beredd på en sådan kallelse. ”Ärligt talat blev jag besviken igen”, säger han. Men han tänkte på orden i en Primärsång: ”Jag ska utföra allt som Herren har befallt” (”Nephis mod”, *Barnens sångbok*, s 64–65). Han insåg att Herren ville att han skulle tjäna i Deseret Industries, som är ett lågprisvaruhus och en yrkesutbildningsanläggning som ägs av kyrkan. Vid D I skulle David hjälpa dem som arbetade där att skaffa och utveckla yrkesskicklighet.

”Nu ser jag tillbaka och tänker på hur dum jag var. Jag hade ingen

aning om vilken välsignelse den missionen skulle bli”, säger David.

Inte bara David blev välsignad, utan hans sinne för humor och positiva attityd påverkade mer än 250 människor som han arbetade med genom D I:s program för självförsörjning och missionsarbete. ”Varenda gång vi hade en dålig dag, kallade vi bara på äldste Eves”, säger Debbie Kelly, en av lärlingarna. ”När vi såg hur glad och positiv han var som till och med satt i rullstol, frågade vi oss själva: 'Vad har vi att klaga på.'”

Som missionär tillbringade äldste Eves morgnarna med att undervisa lärlingarna som arbetade på sin gymnasieexamen eller motsvarande. ”Jag skulle aldrig ha klarat min matte utan honom”, säger Brandy, en ensamstående mor som arbetar på att förbättra sin yrkeskunskap.

Men Davids privatundervisning handlade inte bara om att lära ut yrkeskunskaper. Han gav också missionslektionerna till Rita Roberts, en annan lärling. ”Han hjälpte mig förstå evangeliet, steg för steg”, säger Rita. ”Och jag visste att jag kunde räkna med honom i alla sammanhang. Han och hans familj hjälpte mig flytta två gånger. Man kan inte finna en bättre person — inte bara i klassrummet utan var som helst. Han är unik.”

Förutom att undervisa de anställda var David också ansvarig för många andliga möten vid D I

”En dag var det äldste Eves tur att tala”, säger syster Scott, en annan välfärdsmissionär vid D I ”Alla var på plats utom han. Efter några minuter kom han in, gående med sina

Äldste Eves använde kvällarna till att arbeta tillsammans med heltidsmissionärerna. En ung kvinna bad honom att döpa henne.

stödskenor. Det fanns inte ett torrt öga i rummet när han talade till oss om att övervinna svårigheter och att arbeta med vår hand i Guds för att uppnå våra mål.”

David älskade sin mission vid D I, men hans missionärsansträngningar stannade inte vid det. På kvällarna undervisade han tillsammans med heltidsmissionärerna. Detta resulterade i flera personers omvändelse, bland dem en ung kvinna som bad honom döpa henne.

”Jag tänkte att om hon hade tro nog att be mig döpa henne, så hade jag tro nog att finna ett sätt att kunna göra det”, minns äldste Eves. Så den 1 januari 2000 satt äldste Eves i sin duschstol i dopfunten, uttalade dopbönen och sänkte Robin Rasmussen ned i vattnet. Ingen kommer någonsin att glömma den ande som var närvarande den dagen.

David sprider en känsla av hopp och frid var han än är. Och hans sinne för humor får alla att känna sig väl till mods. ”Om andra ser mig skämta,

känner de sig bättre till mods i mitt sällskap”, förklarar han. ”Då de inser att jag är glad tack vare evangeliet och mina många välsignelser, försvinner allt detta med rullstolen och de ser mig som en vanlig person.”

Och att räkna sina många välsignelser är vad äldste Eves koncentrerar sig på. ”Det som jag mest av allt lärde av min mission är att förstå hur välsignad jag är. När jag såg de problem som många av människorna vid D I har att brottas med, undrade jag om jag skulle kunna göra detsamma som de. Jag har en familj som älskar mig, jag har evangeliet och jag har haft tillfälle att tjäna Herren på en mission. Vad mer kan jag begära?” säger han.

David studerar för närvarande vid college på stipendium och tränar på sin cykel och sina kryckor. ”Jag tränar i mina stödskenor varenda dag för att hålla benen i form, så att jag ska vara redo för den stunden när jag kan gå igen.” Och han säger det med samma tillförsikt som han bär sitt vittnesbörd.

”Jag älskar Läran och förbunden 121:7–8: 'Min son, frid vare med din själ. Dina motgångar och lidanden skola endast vara ett ögonblick, och därefter skall Gud, om du har uthärdat väl, upphöja dig i höjden.' Jag vet att Joseph Smith var återställelsens profet och att Jesus Kristus är vår Frälsare och att han älskar oss var och en. Ibland när vi går igenom svåra stunder, kan det kännas som om vi är ensamma, men det är vi verkligen inte. Han är där alldeles intill oss. Och med den kunskapen hamnar allting annat på plats. □

Hur man använder *Liahona* mars 2002

DISKUSSIONSFÖRSLAG

■ "Gemenskap med den Helige Anden", sidan 2: Diskutera president James E Fausts riktlinjer för hur vi kan få uppenbarelsen och inspiration. Hur kan du och din familj få mest nytta av att följa dessa riktlinjer?

■ "Offerlagen", sidan 10: Äldste M Russell Ballard lär oss att "den grad av kärlek vi hyser för Herren och för våra medmänniskor kan mätas med vad vi är villiga att offra för dem". När du tänker på de offer du gör för Herren och andra, vad lär du dig då om dig själv?

■ "Stanna kvar på tåget", sidan 26: Diskutera hur äldste Glenn L Pace "riktar sig speciellt till ungdomarna". Hur kan du inrikta dina krafter på annat som följd av detta råd?

■ "Sådana som jag är", LS sidan 16: Äldste Spencer J Condie säger att "för att bli lika Kristus, måste vi lära oss att förlåta som han gjorde". Vad kan du göra för att visa att du förlåter någon som har sårat dig?

FOTOILLUSTRATION CRAIG DIMOND

EN INBJUDAN TILL UNGA KVINNOR

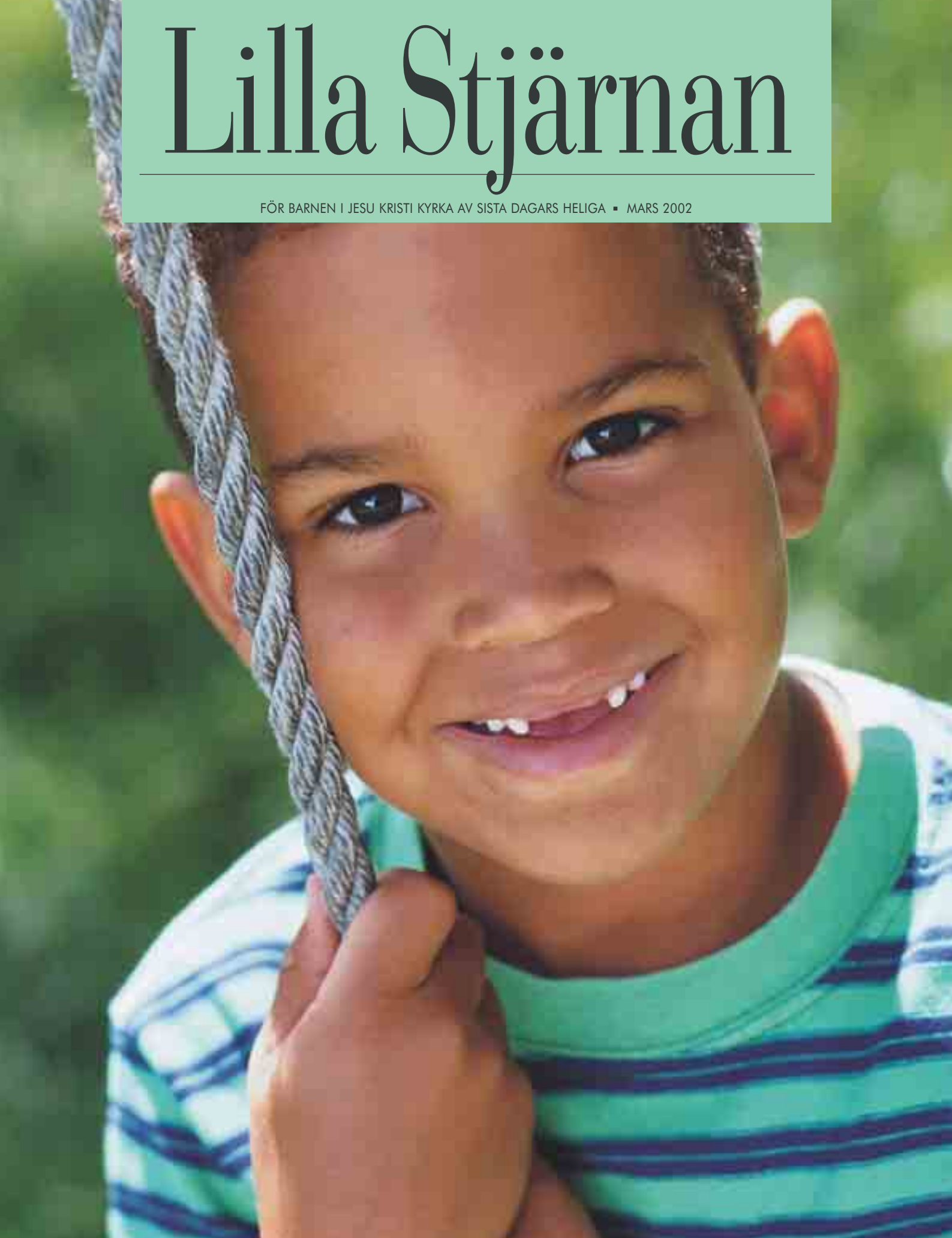
På Unga kvinnors allmänna möte i mars 2001 inbjöd syster Margaret D Nadauld varje ung kvinna att hjälpa en annan ung kvinna bli fullt aktiv i kyrkan. Vi vill gärna att ni som tackade ja till denna inbjudan berättar hur ni lyckades med detta. Var god uppgi namn, ålder, adress, telefonnummer samt församling och stav (eller gren och distrikt). Skicka artikeln till An Invitation to Young Women, *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; eller skicka e-post till CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org.

ÄMNEN I DET HÄR NUMRET

Aktivering	36, LS10
Berättelser ur Nya testamentet	LS7, LS8, LS10
Besöksverksamhet	25
Den Helige Anden	2, LS4
Familjens hemafton	48
Familjerelationer	21
Förlåtelse	21, LS16
Handikapp	44
Helbrägdagörelse	36, 42
Hemundervisning	7
Jesus Kristus	10, 22, 25, 28, 42, LS7, LS8, LS10, LS16
Lydnad	22, 26
Missionsarbete	44
Motgångar	10, 22, 28, 36
Primär	LS14
Profeter	8
Prästadömet	36
Offer	10
Omvändelse	28, LS8
Redbarhet	36
Renhet	LS14
Skriftstudier	25
Släktforskning	36
Tempel och tempelarbete	LS14
Tro	10, 28, 36, 42
Undervisning	48
Uppenbarelse	2, 26, LS4
Uthållighet	36
Vittnesbörd	25
Världsomfattande kyrka	LS12
Vördnad	LS2

Lilla Stjärnan

FÖR BARNEN I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ MARS 2002

VÅRA PROFETER OCH APOSTLAR TALAR TILL OSS

VÖRDNAD

Äldste L Tom Perry

i de tolv apostlarnas kворum

För flera år sedan hade jag nöjet att få resa tillsammans med kyrkans president och besöka en rad områdeskonferenser. Jag glömmer aldrig

vilken stor skillnad det var mellan två konferenser som hölls med bara några dagars mellanrum.

Den första områdeskonferensen hölls i en stor idrottshall, och när vi satt på förhöjningen lade vi märke till att de församlade hela tiden rörde på sig. Överallt i salen såg vi personer som lutade sig mot familjemedlemmar och vänner bredvid sig och viskade något. För att inte döma medlemmarna, trodde vi att det kanske var den stora byggnaden som gjorde att de inte var så vördnadsfulla.

Några dagar senare var vi i ett annat land, på en annan områdeskonferens och i en idrottshall som var mycket lik den andra som vi hade varit i. Men när vi kom in i byggnaden lade vi märke till att det blev tyst i

församlingen. Under den två timmar långa allmänna sessionen var det inte många som rörde sig bland de församlade. Alla lyssnade uppmärksamt. De visade stor uppmärksamhet och respekt för alla talarna, och när profeten talade kunde man höra en knappål falla.

När mötet var över frågade jag prästadömsledarna vad de hade gjort för att förbereda medlemmarna för konferensen. De sade att deras förberedelser inte hade varit märkvärdiga. De hade bett prästadömsledarna förklara för sina familjer, och även för familjerna de var hemlärare för, att vid en områdeskonferens skulle de få förmånen att lyssna till profetens och apostlarnas ord. Prästadömsledarna förklarade att den vördnad deras folk kände för Gud och hans tjänare var orsaken till deras vördnadsfulla uppträdande vid konferensen.

Vördnad handlar om en inställning till vår himmelske Fader och hans Son, Jesus Kristus. Det är en personlig känsla. Det är något vi känner i vårt hjärta oavsett vad som pågår runt omkring oss. □

Från ett tal vid generalkonferensen i oktober 1990

En viskning i mitt

Willard Rosander har berättat för Alisa McBride

ILLUSTRATIONER MARK ROBISON

Ar 1878 uppmanade president John Taylor de heliga att bosätta sig i södra delen av staten Colorado i USA. I början av 1900-talet flyttade pappa familjen till detta ödsliga land.

Det var fullt av stenar på vår nya mark. Innan vi kunde bruka jorden måste vi ta bort stenarna. Mamma och jag körde bort de små stenarna i en skottkärra, men det fanns bara ett sätt att flytta de stora stenblocken.

Det var att spränga sönder dem med dynamit.

När alla de små stenarna var borta och det var dags att börja med de stora, grävde pappa under varje sten så djupt han kunde och lade dynamiten under stenen. Han var noga med att lägga dynamiten precis på rätt ställe, så att sprängkraften skulle splittra stenarna fullständigt.

Till slut var allting klart så att pappa kunde sätta en tändsticka till stubintråden. Mamma såg till att vi barn var i säkerhet.

Pang!

Den första stenen sprängdes i hundratals småbitar och det blev ett stort dammoln. När dammet lagt sig

var stenblocket försvunnet. Allt som fanns kvar var ett hål i marken och många mindre stenar. Nu var det mitt arbete att plocka upp stenbitarna och fylla igen hålet med jord.

Vi upprepade proceduren. Pappa satte fyr på dynamiten och jag plockade undan stensplittret. Efter tredje explosionen började jag bli trött på att plocka upp stenar och ville göra "det riktiga" jobbet — tända eld på dynamiten. Jag tog några steg i riktning mot pappa.

"Willard, stanna!" ropade min mamma. Jag blängde på henne. Jag var nio år och äldsta barnet och tyckte jag var gammal nog att hjälpa till.

När jag började gå hemåt fick jag av en känsla av att något farligt skulle hända. En viskning i mitt hjärta förvarnade mig om att något var på tok.

Jag förstod inte. Jag var inte i någon fara. Jag var långt ifrån den plats där sprängningen pågick. Jag hade säkert inbillat mig varningen och koncentrerade mig i stället på vad pappa gjorde just nu. Kanske skulle han upptäcka att jag var nästan vuxen och redo att arbeta jämsides med honom.

Känslan av att det skulle hända något farligt blev starkare.

Jag kom ihåg löftet min pappa hade gett mig när han konfirmerade mig som medlem i kyrkan: "Jag välsignar dig med urskillningens kraft. Lyssna till Anden. Den kommer att leda dig och skydda dig från olyckor."

Jag försökte strunta i rösten, men den tystnade inte. Jag kunde inte längre låtsas som om jag inte hade hört den envisa visningen.

Jag välsignar dig med urskillningens kraft.

hjärta

Orden vara lika tydliga nu som de varit när pappa uttalade välsignelsen för mer än ett år sedan. Om jag inte var i fara, kanske rösten försökte säga mig att någon annan var det. Mamma hängde upp tvätten på linorna, min lillasyster drog henne i kjolen. Men var fanns Hyrum, min lillebror på tre år?

"Hyrum!" ropade jag. "Hyrum!" Jag skuggade ögonen med handen och tittade så långt jag kunde. Då såg jag honom — på väg mot åkern. På knubbiga ben sprang han så fort han kunde.

Jag sprang efter honom och bad och skrek på samma gång. "Pappa!" skrek jag, och viftade med armarna för att fånga hans uppmärksamhet.

Pappa stod med ryggen mot mig och kunde varken se eller höra mina varnande rop — och han såg inte att Hyrum kom tultande rakt mot katastrofen.

Jag nådde fram till Hyrum precis när stenblocket exploderade. Genom att kasta mig över honom skyddade jag honom så gott jag kunde. Skarpa stenbitar haglade över mig, slog mig i huvudet och på ryggen och benen.

Hyrum började skruva på sig. "Tung", sade han. "Flytta dig."

Jag rullade undan. Min kropp skrek av smärta, men det brydde jag mig inte om. Varsamt lät jag händerna stryka över min lillebror.

"Mår du bra?" frågade jag.

Han vred sig loss från mig och ställde sig upp. Hakan darrade och han hade tårar i ögonen, men han var inte skadad. "Rädd", sade han.

"Jag var också rädd", sade jag när jag kramade om honom.

Vid det laget hade pappa hunnit fram

till oss. Tårarna lämnade spår i jorden och smutsen i hans ansikte. Han slog sina stora armar runt oss och tryckte oss hårt intill sig. "Hur visste du att din bror var i fara?" frågade han mig.

Jag visste inte riktigt hur jag skulle kunna förklara. "En röst sa till mig att något var på tok", sade jag. "Först brydde jag mig inte om det, men den fortsatte tills jag lyssnade." Sedan erkände jag det som gett mig dåligt samvete. "Om jag hade lyssnat första gången, skulle inte Hyrum gett sig iväg. Han skulle aldrig varit i någon fara."

Pappa lade sin stora hand på min axel. "Men du lyssnade. Det är det viktigaste." Pappa tog ett djupt andetag. "Det du gjorde var mycket modigt, Willard."

"Jag bad, pappa. Jag bad så mycket att orden nästan stockade sig i halsen", sade jag.

"Det gjorde jag också."

Mamma och min lillasyster kom springande. De skrattade och grät på samma gång. Mamma kramade mig och Hyrum. Snart stod vi där och kramades och grät allesammans.

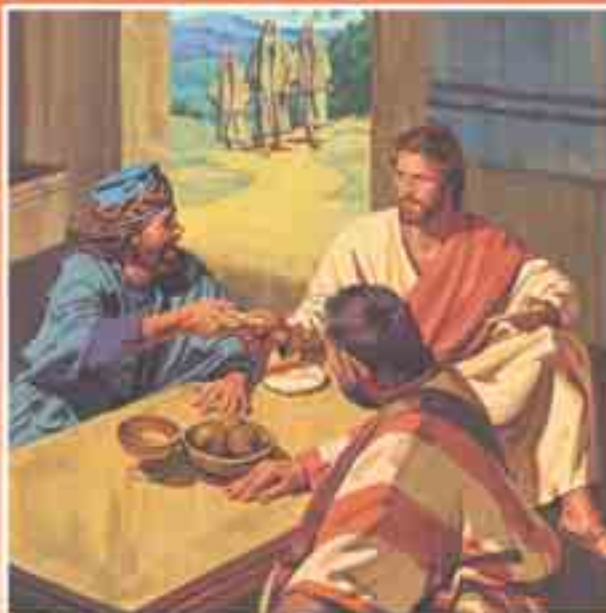
Jag hade en fridfull känsla i mitt hjärta när jag knäböjde bredvid min säng den kvällen.

Min bön tog längre tid än vanligt när jag tackade min himmelske Fader för att Anden hade viskat i mitt hjärta. □

JESUS BERÄTTAR TRE LIKNELSER

1. Två av Frälsarens liknelser finns här. Sök efter tredje liknelsen i Lilla Stjärnan som kommer nästa månad.

ILLUSTRATIONER PAUL MANN

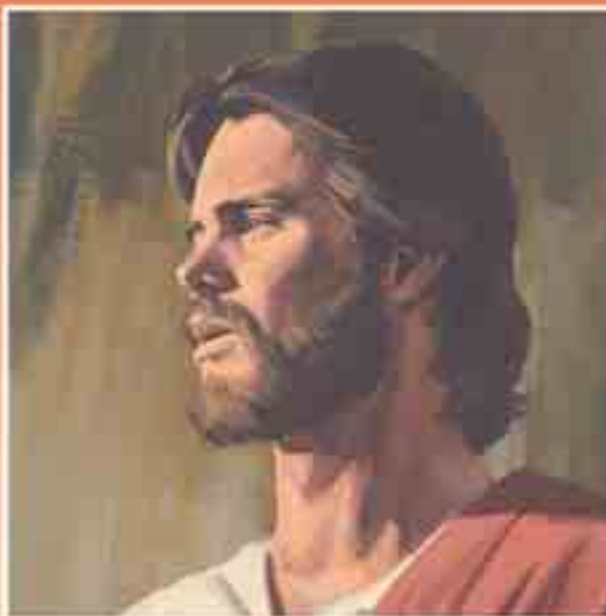
En dag åt och talade Jesus med några syndare. Några fariseer såg honom.

Lukas 15:1–2

Fariseerna tyckte att de var goda män och att goda män inte borde tala med syndare. De tyckte att Jesus inte borde tala med syndare.

Lukas 15:2

Frälsaren ville lära fariseerna att de hade fel. För att hjälpa dem förstå varför han var tillsammans med syndarna, berättade han tre liknelser (berättelser) för dem. Den första handlade om ett förlorat får.¹

Lukas 15:3; Profeten Joseph Smiths lärdomar, s 237–238.

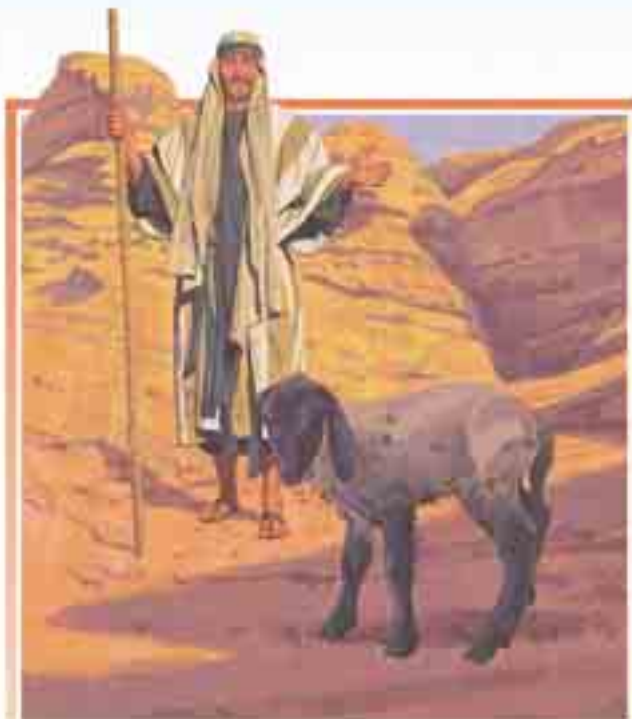
DET FÖR- LORADE FÅRET

Den första liknelsen

En god herde hade hundra får och förlorade ett av dem.

Lukas 15:4

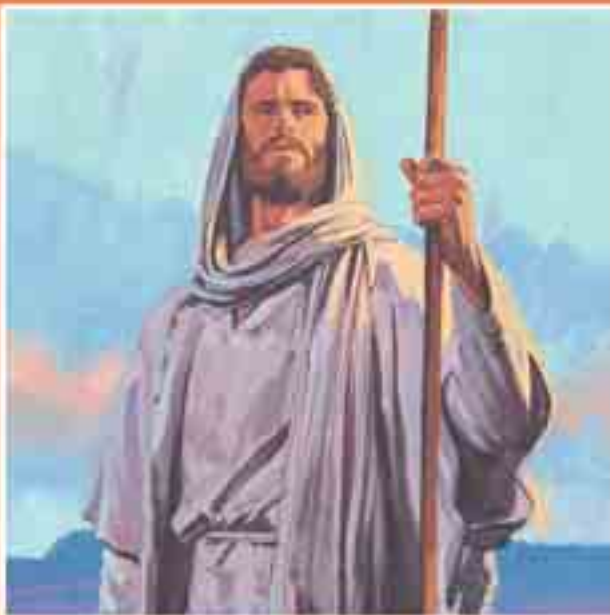
Herden lämnade de andra 99 fåren för att söka efter det förlorade. När han hittat det, blev han mycket glad.

Lukas 15:4–5

Han lyfte upp det, lade det på sina axlar och bar hem det. Sedan sade han till alla sina vänner och grannar att de skulle komma och glädjas med honom, för han hade funnit det får som han förlorat.

Lukas 15:5–6

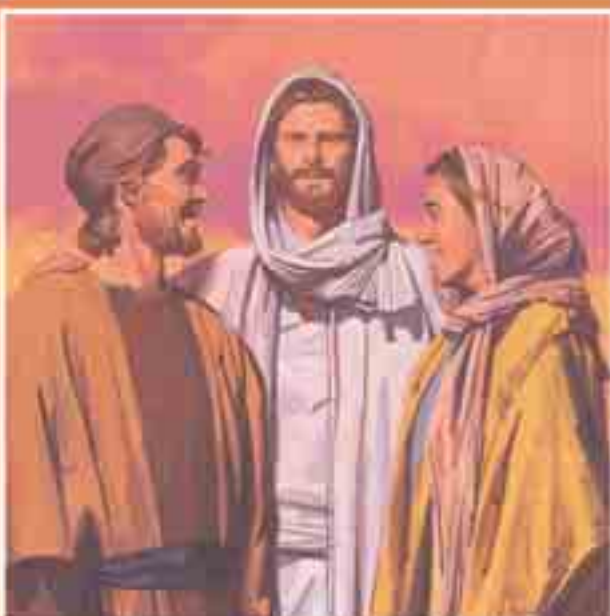
Jesus Kristus förklarade för fariseerna vad berättelsen handlade om. Han sade att syndare är som förlorade får och att det blir stor glädje i himmelen när en syndare omvänder sig.

Lukas 15:7

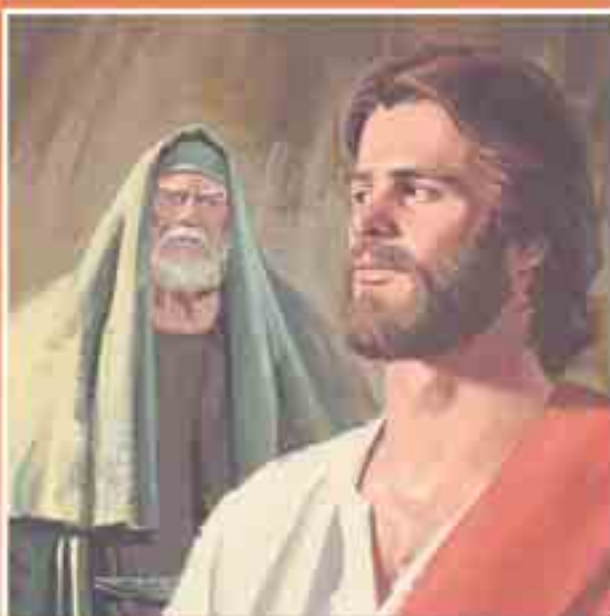
Precis som herden ville rädda det får som var förlorat, ville Jesus rädda syndarna.

Markus 2:17

Liksom herden blev mycket glad när han fann det förlorade fåret, blir Jesus mycket glad när syndare omvänder sig.

Lukas 15:6–7

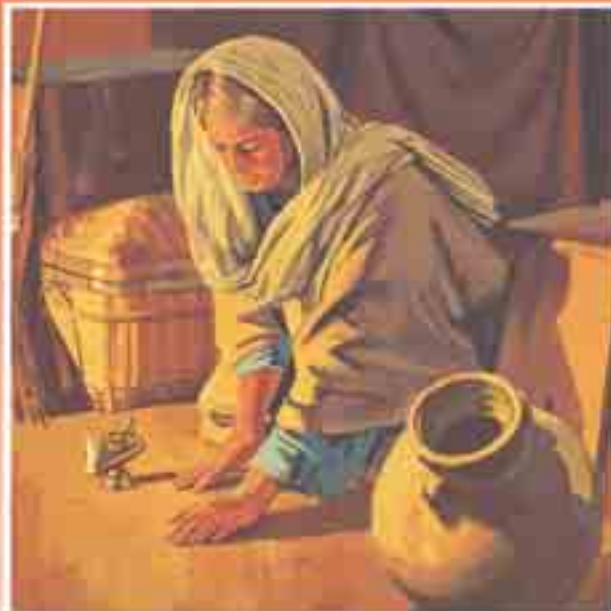

Det var därför, sade han, som han talade med syndare.

Joseph Smiths översättning, Matteus 18:11; Markus 2:17

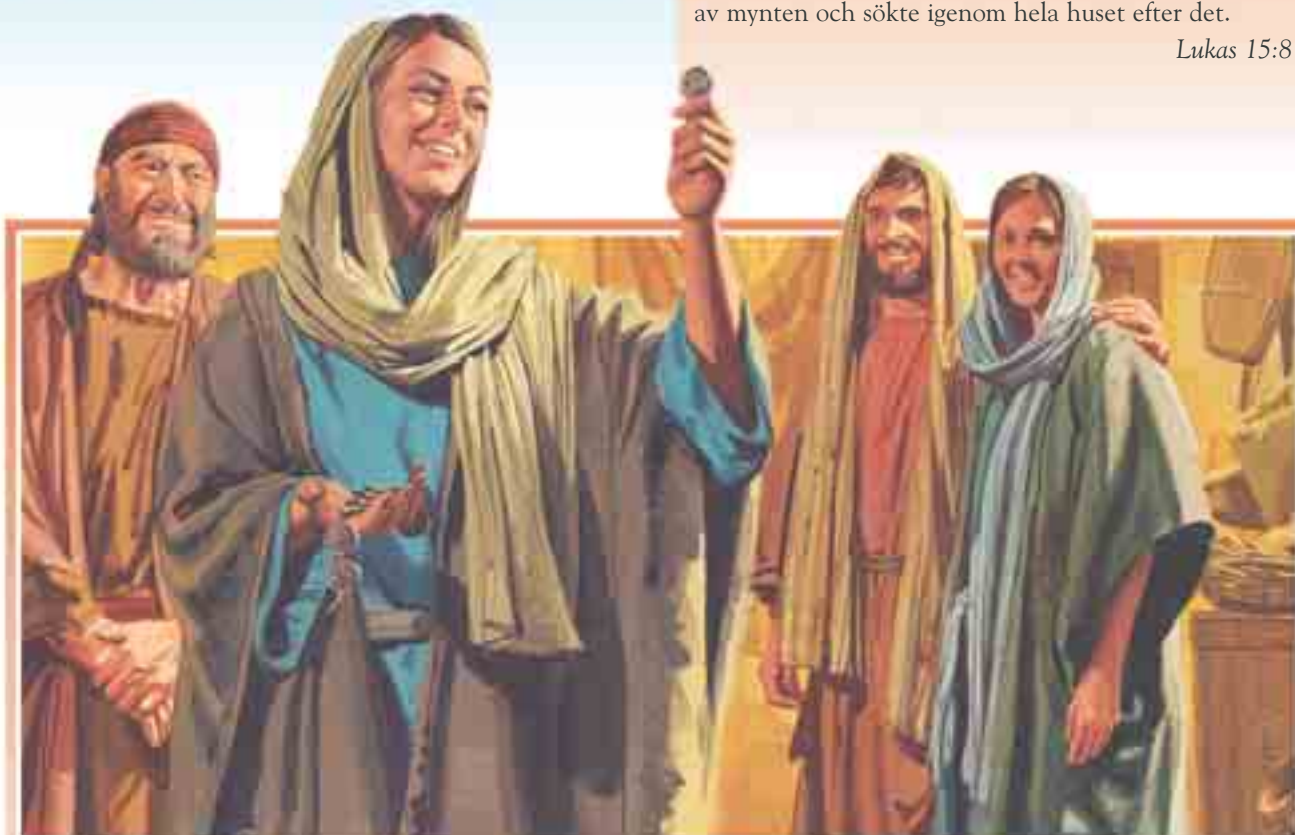
DET BORTTAPPADE MYNTET

Andra liknelsen

En kvinna hade tio silvermynt. Hon tappade bort ett av mynten och sökte igenom hela huset efter det.

Lukas 15:8

Till sist fann hon myntet. Hon blev så glad att hon samlade väninnor och grannkvinnor för att berätta det för dem. De blev också glada för att hon hade hittat det borttappade myntet.

Lukas 15:9

Vännerna och grannarna i berättelsen är som Guds änglar. Änglarna är mycket glada när en medlem i kyrkan som försvunnit hittas och tas om hand.

Lukas 15:10

Kyrkans medlemmar är som kvinnan i berättelsen, och det borttappade myntet är som en medlem som har blivit mindre aktiv i kyrkan och gått vilse. Jesus vill att kyrkans medlemmar ska hitta den broder och syster som försvunnit och föra dem tillbaka. Han blir mycket glad när detta händer.

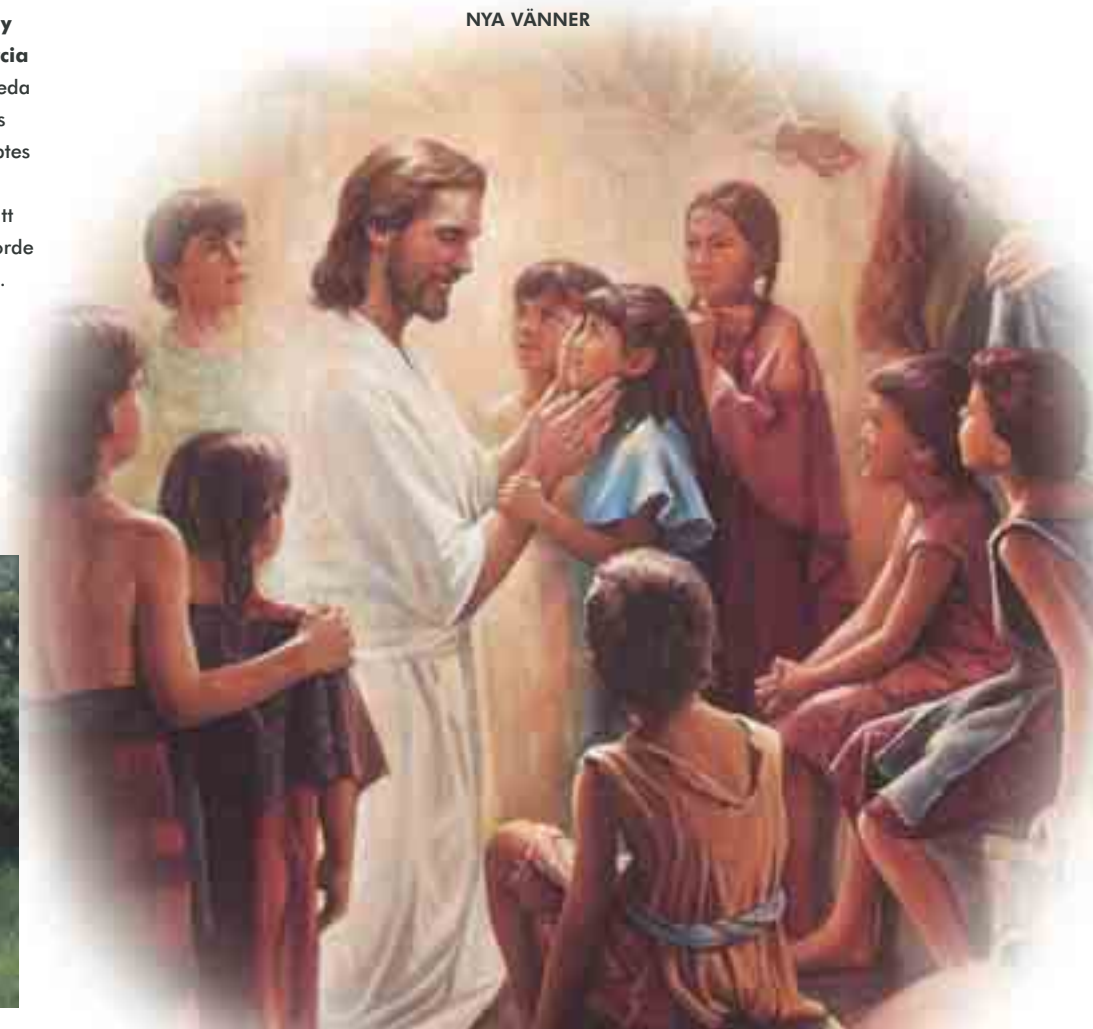
James E Talmage, Jesus Kristus, 3:e utgåvan (1916), s 446–452

Tioåriga Aracely Arredondo Garcia som tillhör Alemeda gren i Los Mochis stav i Mexico döptes av sin pappa tio dagar efter det att

hon fyllt åtta år. Hon visste att hon borde döpas för att följa Jesu Kristi exempel.

NYA VÄNNER

Joel Cardona, som är tolv år, och **Alan Cardona**, som är 11 år, tillhör Burzaco församling i Adrogué stav i Buenos Aires i Argentina. De tycker att det viktigaste som hänt dem i livet var deras dop. När de nu är döpta och konfirmerade kan de få den Helige Andens vägledning och kan förbereda sig för att få det aronska prästadömet.

Barnen i Los Pinos församling i Barquisimeto stav i Venezuela visade sin tro på Jesus Kristus genom att arbeta hårt med sina förberedelser inför barnens medverkan vid sakramentsmötet. De talade också om tro som en del av programmet, och alla som hörde dem rördes i sitt hjärta av deras goda exempel.

Åttaåriga **Andres Romeu** tillhör Quilmes första församling i Quilmes stav i Argentina. Det går bra för honom i skolan och han tycker om matema-

tik. Han har ett vittnesbörd om bönens kraft, och han vet att den gör att han kan tala med sin himmelske Fader.

Mikael Peltokorpi är 8 år och **Johanna Peltokorpi** är 6 år. De tillhör Borlänge församling i Stockholms stav och tycker om att göra andra glada. När de hörde talas om att en familj behövde hjälp tog de av sina egna saker och gav dem till familjen.

Javier Ibañez, 8 år, som bor i El Dorado församling i Florencio Varela stav i Argentina, älskar att sjunga i Primär — speciellt

sin favoritsång "Jag är Guds lilla barn". Han vill gå på mission precis som sin bror som nyss kom hem från sin mission.

Primärs ledare i **Lukunga församling i Kinshasa stav i Kongo** planerade en speciell utflykt för 61 barn — där 28 inte var medlemmar i kyrkan. På sommaren hade de ett dagläger där barnen lärde sig trosartiklarna och flera andra skriftställen. Barnen hittade på egna pjäser och sketcher som de spelade upp.

Barnen i **Lauenburgs gren i Hamburgs stav i Tyskland** tycker om att sjunga och att lära sig och spela upp berättelser ur skrifterna. Denna bild är från en av Primärs speciella aktivitetsdagar då barnen bjöd in sina vänner som inte var medlemmar i kyrkan.

Primär i **Serandi del Yi gren i Durazno stav i Uruguay** höll en speciell fest för att fira grundandet av Primärföreningen för mer än 120 år sedan. Primär hölls första gången i Farmington i Utah i augusti 1878.

ETT GUDS HUS

Vicki F Matsumori

”Byggen ett hus, ja, ett hus för bön, för fasta, för tro, för lärdom, för härlighet, för ordning, ja, ett Guds hus” (L&F 88:119).

Innan ni går till kyrkan tvättar ni er, kammar håret och tar på er era bästa kläder. Varför gör ni det? För att ni vill visa kärlek och respekt för er himmelske Fader och Jesus Kristus genom att vara rena och se så bra ut som möjligt.

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, berättade om en färd som han och de andra i flygplanets besättning gjorde under andra världskriget. Resan varade i sex dagar. Det var varmt, och de kunde varken bada sig själva eller tvätta sina uniformer. När de kom till en restaurang sade en kvinna: ”Usch, vilka ovårdade män!”

President Packer sade: ”Jag kände mig lika smutsig som jag var, och dessutom obehaglig till mods och skamsen.”

President Packer kände sig obehaglig till mods eftersom hans kläder var smutsiga och han inte kunnat tvättat sig. Men han vet att vår himmelske Fader är mycket mer angelägen om att vi är rena i vårt inre. När vi omvänder oss från våra synder och döps, blir vi rena. När vi håller buden och tar del av sakramentet, förnyar vi vårt löfte som vi gav vid dopet att följa Jesus Kristus. Det är som att bli tvättad ren igen. Vi kan vara rena inombords tack vare att Jesus Kristus betalade priset för våra synder.

President Packer skrev:

*”I kärlek lyfter Herren av
vår skuldbörda, tung som sten.
Han räcker oss försoningens gåva stor
med orden: Du är ren.”*

(”Tvagna rena”, Nordstjärnan, maj 1997, s 8–10)

Innan kyrkans medlemmar kommer till templet visar de kärlek och respekt för sin himmelske Fader och Jesus

Kristus genom att vara rena. När ni är gamla nog kommer ni att känna er väl till mods att besöka templet, om ni är rena både till det yttre och det inre.

Instruktioner

Klistra sidan 15 på tjockt papper. Klipp ut templet längs de prickade linjerna. Vik flikarna längs de heldragna linjerna och klistra fast flikarna på insidan av murarna så att det blir en låda (se bilden). Klipp ut tegelstenarna med skriftställe hänvisningar. De talar om vad du kan göra för att bygga ett liv som gör dig värdig att komma in i templet. Välj en sten varje dag, läs skriftstället och klistra det på utsidan av templet.

Förslag till samlingsstunden

1. Berätta om hur Jesus rensade templet (se Joh 2:14–17). Berätta att templet är Guds hus. Vi bör behandla templet med respekt genom att leva så som Jesus Kristus levde. Låt barnen föreslå ord som beskriver hur vi bör uppträda för att följa Jesus. Gör en lista med dessa ord. Turas om att avsluta följande mening med ord från listan eller andra lämpliga ord: ”Jag vill åka till templet, och jag ska vara _____.” Låt första barnet fylla tomrummet med ett ord. Låt andra barnet upprepa meningen och första ordet, och sedan lägga till ett andra ord. Fortsätt att lägga till ord tills alla fått säga något. Sjung en sång eller psalm som handlar om att följa Jesus Kristus.

2. Låt barnen slå upp Andra Moseboken 3:1–5. Berätta att Mose kom till Guds berg, och att Herren visade sig i en brinnande buske. Fråga barnen vad som hände med busken (läs verserna 2–3). Fråga vad Gud sade (läs vers 4). Fråga varför Gud sade till Mose att han skulle ta av sig skorna (läs vers 5). Visa eller tala om tempelskor. Förklara att i templet sätter vi på oss rena, vita skor för att visa att vi är på en helig plats där vi bör vara vördnadsfulla. När vi kommer till kyrkan, har vi inga tempelskor på oss, men vi uppträder vördnadsfullt. Fråga barnen hur de kan visa vördnad i kyrkan. Förklara att vördnad i templet visas på liknande sätt. Låt barnen rita bilder av sådant som de kan göra för att visa vördnad. Visa bilderna för en medlem i biskopsrådet eller grenspresidentskapet. □

Första Korintierbrevet 3:16–17
Kom ihåg att du är ett Guds tempel

Fjärde trosartikeln
Följ evangeliets första principer

Psaltaren 24:3–4
Ha rena händer och ett rent hjärta

Andra
Moseboken 20:15
Stjäl inte

Malaki 3:10
Betala tionde

Matteus 6:14–15
Förlåt andra

Johannes 13:34–35
Älska varandra

Alma 53:20
Var alltid sann

Läran och
förbunden 21:1, 4
Lyssna till profeten

Andra Moseboken 20:12
Hedra din far och din mor

Andra Moseboken 20:7
Du ska inte missbruka Guds namn

Läran och förbunden 88:63
Håll er till Herren: sök, be, klappa

Mosiah 2:22
Håll buden

Läran och förbunden
59:9–10 Håll
sabbatsdagen helig

Läran och
förbunden 89:7–9
Håll visdomsordet

Första Nephi 3:7
Gör det Herren
befaller oss

Andra Moseboken
20:3 Ha inga
andra gudar

Tredje Nephi 14:12
Var vänlig

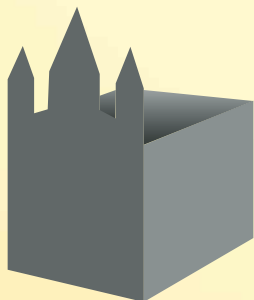

klistra

klistra

klistra

klistra

Illustration

”SÅDANA SOM JAG ÄR”

Äldste Spencer J Condie

i de sjuttios kvorum

När syster Condie och jag bodde i Tyskland blev vi bekanta med ett underbart gift par från Schweiz, broder Georg och syster Annaroesli Birsfelder, som tjänade i templet i Frank-

furt. I februari 1991, när deras tempelskift var över, tog broder och syster Birsfelder en promenad tillsammans längs en av de små gatorna i närheten av templet. Plötsligt kom en bil, som kördes av en äldre man, svängande runt hörnet, över trottoarkanten och upp på trottoaren. Bilen körde på syster Birsfelder och kastade henne igenom det tjocka spegelglaset i dörren till en af-fär. Hon kördes i ilfart till sjukhuset, där hon behandlades för en dubbel skallfraktur, hjärnskakning och ett svårt skadat öga.

I sju veckor låg hon medvetslös, omedveten om sin omgivning. Georg satt vid hennes säng så ofta som möjligt och klappade varsamt hennes hand och talade med henne med en röst fylld av kärlek och uppmuntran. Till slut öppnade hon ögonen. Två månader efter olyckan började hon tala och äta fast föda. Senare kunde hon resa sig upp och ta några få steg. Då kunde hon också engelska, tyska och franska igen. Det var ett underverk! Våra böner hade besvarats.

Hon hade fortfarande mycket ont, och det var tydligt att hon för all framtid hade förlorat synen på höger öga. Tre månader efter olyckan besökte bilföraren henne på sjukhuset. Fylld av oro och ängslan för juridiska påföljder,

sade han: ”Hatar du mig för det jag har gjort mot dig?”

Han var inte beredd på hennes svar: ”Vet du vem jag är? Jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. I vår religion lär vi oss att älska och förlåta varandra. Nej”, sade hon, ”jag hatar dig inte. Jag älskar dig och förlåter dig.” En mycket tung börda lyftes den dagen bort från den äldre mannens axlar.¹

I slutet av vår Frälsares korta verksamhet bland nephiterna ställde han följande självrannsakande fråga: ”Vad slags män bören I då icke vara! Sannerligen säger jag eder: Sådana som jag är” (3 Nephi 27:27).

Det är lättare att tala om kristuslika egenskaper än att praktisera dem, när saker och ting går fel och människor gör sådant som sårar oss. Men om vi ska bli mer lika Kristus, måste vi lära oss att förlåta som han gjorde. □

Från ”The Fall and Infinite Atonement”, Ensign, jan 1996, s 22–27.

1. Broder och syster Birsfelder verkade senare som president och värdinna i templet i Bern i Schweiz.

Moses delar Röda havet, av Robert T Barrett

"Och Mose räckte ut handen över havet, och Herren drev då undan havet genom en stark östanvind som blåste hela natten. Han gjorde havet till torrt land, och vattnet klövs itu" (2 Mos 14:21).

När president Hugh B Brown fick frågan varför Abraham befalldes att gå till berget Moria och offra sitt enda hopp om efterkommande, svarade han: "Abraham behövde lära sig något om Abraham." Offer lär oss vad vi är villiga att offra till Herren genom vår lydnad. Se äldste M Russell Ballard, "Offerlagen", s 10; se också äldste Hugh B Brown, "Vimbärsbusken", s 22.